

De Ster

WELFARE SQUARE TE SALT LAKE CITY,
UTAH, AMERIKA.

(Zie het artikel op blz. 131)

15 Mei 1949

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

49e JAARGANG • No. 5

INHOUD:

	Blz.
Zij zorgen voor zichzelf! door Katharine Best en Katharina Hillyer	131
Vreugd, door Mien Labberton	135
Krijgsgevangene predikt de waarheid, door Gordon B. Hinckley	136
President Alma Sonne bezoekt Nederland	139
Een levend geloof, door Alma Sonne	140
Rijmpreekjes-nabloeï No. 26, door Frank I. Kooyman	141
De Kerk in Europa	142
Wij geloven, door T. Edgar Lyon	143
Holly, door Ardyth Kennely	144
De Zusters-Hulpvereniging	152
Gebeurtenissen in de Zending	157

Redacteur: CORNELIUS ZAPPEY.

Assistente: TINE PLAIZIER.

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.— PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

Zij zorgen voor zichzelf!

door

Katharine Best en Katharine Hillyer

(Overgenomen uit: "The Readers Digest", met toestemming van "Country Gentleman," in welk blad dit artikel oorspronkelijk verscheen).

Hoe 840.000 Mormonen zich vrijwaren tegen economische moeilijkheden.

Een buitenstaander bespreekt het Kerkelijk Welvaartplan.

Vanwaar zij in het veld aan de arbeid waren achter de kippenhokken, konden Clark Brinton en zijn vrouw de rook niet zien, die uit het dak van hun boerderij omhoog kringelde. Toen zij haar wél zagen, was het één grote zuil, zo breed als een schuur. Zij snelden naar het huis, doch het was te laat. Hun huis was één vuurzee.

Toen reed de gehele dag lang een grote stoet mannen en vrouwen, van wie de meesten vreemden waren voor de Brintons, van het verafgelegen Salt Lake City naar de boerderij en terug, met meubelen, kleren, beddegoed, keukenbenodigdheden en voedsel. Tegen de avond was de kelder van een der burens veranderd in een volledig gemeubileerd appartement en waren de Brintons geïnstalleerd. De volgende morgen ging een wals aan het werk op de nog nagloeiende resten en binnen tien dagen stond een nieuw huis, geschilderd en ingericht, kant en klaar op de plaats,

waar de oude woning had gestaan.

De Brintons hebben nimmer allen kunnen danken, door wie zij geholpen werden. De onbekende, bekwame helpers verdwenen naar hun boerderijen en zaken, toen verdere hulp niet meer nodig was. Zij verlangden geen betaling, noch dank. Als leden van de Mormoonse Kerk deden zij slechts, wat zij gaarne anderen zouden zien doen, mochten zij zelf in dergelijke omstandigheden komen te verkeren.

Het wel bijzondere Welvaartplan van de Mormoonse Kerk is in de laatste twaalf jaar zo veelomvattend geworden, dat heden alle 840.000 leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen (in Amerika) gevrijwaard zijn tegen economische moeilijkheden, met inbegrip van een eventuele crisis. Zij kunnen verscheidene jaren leven als de oogst in die tijd mocht mislukken. Dan zouden zij gedurende die jaren ook gezond en warm

zijn, want niet alleen voedsel, doch grote hoeveelheden brandstoffen, kruiden, kleding en bouw materiaal vullen de 110 opslagplaatsen, welke over het door de Mormonen bewoonde gebied zijn verspreid.

Toen in 1948 de Columbia-rivier buiten haar oevers trad, moest de Welvaartorganisatie haar grootste proef doorstaan, want vijftig Mormoonse gezinnen werden door het water van alles beroofd. Binnen enkele uren begon het plaatselijke magazijn deze gezinnen hulp te verlenen. Tot de ontdekking komend, dat zij niet beschikten over bepaalde producten, zonden de autoriteiten een dringende oproep naar het Hoofdkantoor te Salt Lake City. „Wij hadden alles in voorraad, behalve kussens,” zegt Opzichter Eccles, het hoofd van de Welvaartdistributiedienst te Salt Lake City. „Wij deden evenwel een beroep op onze vrijwillige werkers en in zes uren tijds hadden zij 105 kussens klaar. Die middag om 4 uur was de gehele order, circa 20 ton voorraden, in grote vrachtwagens op weg naar de beroofde gezinnen.”

Strikte noodzaak was de moeder van de Welvaartorganisatie. Het idee werd geboren op een spoedbijeenkomst der Kerk tijdens de crisis van 1936. Zo luidde het plan: Elk der 1400 gemeenschappen, die de Kerk in Amerika telt en die „wards” genoemd worden, met een bevolking van om en nabij 600 personen per ward, moest beginnen aan een zogenaamd „welvaartproject” — bijv. het kweken van landbouwproducten, fokken van vee, innaken, naaien, mijnbouw, meubelen maken, enz. — al naar gelang

de talenten en omstandigheden van de bewoners der wards. De gelden om bouwgrond aan te kopen, waarop deze „projecten” konden worden uitgevoerd, met de benodigde gereedschappen, zouden verschaft worden door de tiendenkas der Kerk en de Vastengaven. Het land zou bewerkt en in stand gehouden moeten worden door Mormonen, die vrijwillig hun tijd en arbeid beschikbaar moesten stellen. De producten, aldus verkregen, zouden door de Mormoonse gemeenschappen onderling geruild en opgeslagen worden in ruimten, welke tot dit doel zouden worden gebouwd.

De 1400 wards ruilen nu hun producten met wagenladingen tegelijk.

Aardappelen van een ward in Idaho worden geruild voor zalm uit een ward in Oregon, zeep uit Provo, speelgoed uit Ogden, blouses uit Los Angeles. Geen behoeftige Mormoon, die goederen en diensten aanneemt van de gemeenschap, voelt zich aan iemand verplicht. Door te werken voor de Welvaartorganisatie, zo lang hij daartoe lichamelijk in staat is, verdient hij zijn aandeel in de voorraden.

Er is momenteel geen boer of wagenbestuurder, die niet nog wat harder werkt om suikerbieten te kunnen rooien. Gedurende de 12 jaar, waarin de Welvaartorganisatie zich op steeds groter schaal heeft ontwikkeld, hebben 670.000 Mormonen 16 uur per jaar aan hun gemeenschappelijke projecten gearbeid — zelf alle werkzaamheden verrichtend, van het slachten van vee af tot het fijnste houtsnijwerk. Dientengevolge beschikt de Welvaartorga-

nisatie nu over een bezit van meer dan zes miljoen dollars waarde. Deze bezittingen omvatten 18.000 acres bouwland, 56 inmaakfabrieken, graanelevators, werkplaatsen, twee zaagmolens, een schoenenfabriek, een kaasfabriek, een korenmolen, een zeepfabriek en een kolenmijn. De opgeslagen goederen hebben een waarde van anderhalf miljoen dollars.

Veel Welvaartwerk richt zich voornamelijk op het verbouwen en opslaan van voedsel. Bijvoorbeeld: verleden zomer kwamen op een morgen 104 mannen bijeen op een boerderij nabij Idaho Falls, waar zij in twee en een half uur tijd 20 acres suikerbieten wieden. Toen zij klaar waren, klommen zij in hun wagens en reden naar hun eigenlijke werk. Deze mannen deden ieder hun deel om de vastgestelde productie voor dat jaar te bereiken. Hoeveel er door iedere ward geproduceerd moet worden, stellen de Welvaartautoriteiten vast, die de noden van alle Mormoonse gemeenschappen hebben berekend en het productievermogen der wards beoordeeld. Dit productie-kwantum wordt met veel zorg berekend en door de wards nauwgezet geleverd.

In het oogstseizoen werken de inmakerijen de klok rond. Mannen en vrouwen werken vrijwillig in ploegen. Zij melden zich stipt om 8 uur 's morgens, 4 uur 's namiddags of te middernacht, alsof zij voor hun arbeid betaald worden.

Voor projecten, die buiten de landbouw vallen, moet vanzelfsprekend de tiendenkas worden aangesproken. Het Cache Regional magazijn te Logan, Utah, bij-

voorbeeld, dat oorspronkelijk een meisjesschool was, werd geheel omgebouwd voor een bedrag van \$ 15. Deze vijftien dollars werden uitgegeven voor speciaal metselwerk. Al het andere werd geschonken. Momenteel werken er voortdurend vier betaalde krachten in het magazijn, terwijl iedere dag van 60 tot 125 onbetaalde krachten zich vrijwillig melden om de administratie bij te houden, in te maken of te naaien.

„Onze mensen,” zeggen de Kerkautoriteiten, „beantwoorden onze oproep om hulp even gewillig als zij deden in 1936, toen wij voor het eerst hun hulp inriepen.”

Deze eerste oproep was bestemd voor de Mormoonse werklozen in de omgeving van Salt Lake City om een in onbruik geraakt gebouw af te breken, er zoveel mogelijk materialen van te sparen en deze overblijfselen naar een plek ten westen van de stad te brengen om daar gebruikt te worden voor wat het eerste Welvaartmagazijn zou worden. Betaling bestond uit wat de boeren te veel hadden geproduceerd en niet aan de markt konden brengen. In zes maanden was het werk gereed en dit gebouw is nu de slagader van het opslagstelsel der Kerk. Welfare Square (Welvaartplein) geheten, omvat het nu een magazijn, een markt, verscheidene fabrieken en een grote garage voor de 20-tons vrachtwagens der organisatie. Het voorziet in de behoeften van 165 wards (circa 100.000 mensen) en heeft een staf van 30 betaalde krachten en iedere dag 200 onbetaalde werkers.

Alle gebouwen zijn het werk van plaatselijke zakenlieden en boeren, geleid door leden der Kerk,

wier beroep electriciën, loodgieter of timmerman is. Hun trots is de torenhoge graanelevator, die 318.000 schepels graan kan bevatten, en gebouwd werd door 640 mannen na hun dagelijkse arbeid.

Het verlangen der Mormonen om te helpen, zo doelbewust ontwikkeld en zo krachtig geleid, blijkt een buitengewone macht te zijn in noodgevallen. In de herfst van 1945 werd het oostelijk deel van Salt Lake City geteisterd door een overstroming, die zijn weg nam door de gemeentelijke begraafplaats en daarbij grafzerken, bomen en menselijke overblijfselen in zijn vaart meesleurde en de heuvel af het centrum der stad inspoelde.

Binnen een uur waren zes huizenblokken in de stad overstroomd met deze verschrikkelijke dingen. De Mormoonse bisschop van het district zond via de radio een verzoek om hulp uit aan de Welvaartorganisatie. Vierduizend mannen beantwoordden deze oproep. De helft daarvan moest naar huis gezonden worden, omdat er niet voldoende kruiwagens en schoppen voorhanden waren. De anderen werkten de gehele nacht, verzamelden overblijfselen en rommel, herstelden garages, repareerden fornuizen en maakten de wegen schoon. Zowel niet-Mormonen als Mormonen werden overstelpt met hulp. Nog vijf avonden werkten de mannen, toen was het bijna niet te geloven, dat er ooit een overstroming dit gebied geteisterd had.

De minder opvallende, maar daarom juist onontbeerlijke hulp van de Welvaartorganisatie vindt men in de opslagplaatsen of magazijnen. Ieder magazijn

heeft een levensmiddelenafdeling, die veel gelijkenis vertoont met de moderne zelfbedieningswinkels, slechts met één opmerkelijk verschil: er is geen kassa. In andere afdelingen zijn meubelen, beddegoed en kleding te zien. Op een vijfde na zijn dit allemaal producten van de „welvaartprojecten.“ Veraf wonende leden vullen de tekorten aan door het schenken van moeilijk te verkrijgen producten.

De Mormonen, die van de Welvaartgoederen ontvangen, zijn zij, die volgens hun bisschop in behoeftige omstandigheden verkeren. Regelmatig bezoekt de bisschop met een vrouwelijk lid van zijn ward ieder gezin in zijn gemeente. Als het nodig blijkt, ontvangt het gezin „een order voor het magazijn“, welke recht geeft op de noodzakelijke levensbehoeften. Zieke leden en mensen, die niet over een vervoermiddel beschikken, worden wekelijks van het nodige voorzien. Naar schatting hebben gedurende het bestaan van de Welvaartorganisatie 430.000 Mormonen goederen uit de magazijnen ontvangen. Allereerst worden de ouden van dagen geacht hulp te moeten ontvangen, dan de weduwen en ten derde de Mormonen in Europa. Sedert December 1945 zijn 107 wagenladingen voedsel, kleding en beddegoed naar de Mormonen in Europa verzonden. In het begin had het programma ten doel de mensen aan werk te helpen. Heden is het doel zich veilig te stellen voor de noden en angsten der toekomst. Iedere Mormoon beschouwt het Welvaartplan als zijn borgstelling tegen gebrek en ziet in het magazijn van zijn district een symbool van zijn zekerheid in de toekomst.

Vreugd

't Is vreugd' te leven! Als de zon
 De wijde, verre velden
 In zee van gouden glorie drinkt,
 Vernieuwende bezieling schenkt,
 En blanke bloesems melden
 Een eeuwig onverwinb're kracht,
 Als overal de Lente lacht;
 Is 't wondere vreugd' te leven!

't Is vreugd' te strijden! Als 't licht
 Kwijnt achter grauwe luchten,
 Als bloem vergaat en ruw geweld
 Zoo menig knoppend leven velt,
 En lach en blijheid vluchten
 Voor twijfelvraag, die droef verwacht —
 Als kilte snerpt langs 't broze hart,
 Is 't sterke Vreugd' te strijden!

't Is vreugd' te werken! Elken dag
 Die rijst in nieuwe morgen,
 Als daar de wereld roept en schreit
 Om godd'lijke bewogenheid,
 Tot daad, in kracht geborgen,
 Om liefde, die zichzelf geeft —
 Als 't hart van wijd verlangen beeft,
 Is 't heil'ge Vreugd' te werken!

Mien Labberton.

Krijgsgevangene predikt de waarheid aan collega-officieren

door Gordon B. Hinckley.

Dit is de geschiedenis van Pieter Vlam, Hoofdofficier bij de Koninklijke Nederlandse Marine, Ridder in de orde van Oranje-Nassau, Raadgever in het Presidensschap der Nederlandse Zending, krijgsgevangene en zending onder zijn collega-officieren. Pieter Vlam werd in de Hollandse havenstad Den Helder geboren op 8 Juli 1894. In de haven van deze stad waren de torpedojagers en andere oorlogsschepen gestationneerd, die het uitgestrekte Rijk van Hare Majesteit moesten verdedigen. Het was niet meer dan natuurlijk, dat deze blauw-ogige jongen droomde van de zee en de schepen, die de golven er van doorkliefd. Na de H.B.S. doorlopen te hebben volgde hij de opleiding voor Marine-machinist, teneinde te leren hoe het ingewikkelde me-

chanisme van stoomketels en turbines en de inrichting van een oorlogschip te ontwarren.

In 1914 verliet hij deze opleiding en trad hij in actieve dienst.

Gedurende de eerste wereldoorlog deed hij dienst in de wateren rond Holland en in Nederlands Oost Indië. Tegen het einde van de oorlog werd Pieter Vlam overgeplaatst naar de onderzeedienst. Tweemaal voer hij met een onderzeeboot naar Nederlands Oost Indië en terug. Bij zijn terugkeer in Holland werd hij door de Koningin gedecoreerd voor heldhaftig gedrag aan boord van een onderzeeboot. Toen zond zijn regering hem naar Zwitserland om toezicht te houden op de bouw van Dieselmotoren voor de onderzeedienst.

Zijn ervaringen in Zwitserland doen ons denken aan een andere phase van zijn carrière. Toen Pieter nog maar een jongen was, zag zijn moeder op zekere dag twee jonge mannen in hun straat van huis tot huis gaan. Doch bij ieder huis werd de deur voor hen gesloten. Zij had zelf drie jongens en toen zij zag, hoe deze jonge mannen behandeld werden, welde medelijden in haar op. Aan haar deur werden zij vriendelijk ontvangen. De literatuur, welke zij achter lieten, en de daarop volgende gesprekken, leidden tot haar bekering. Toen Pieter zes-

tien was werden hij en zijn moeder gedoopt als lid van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

De getrouwheid van de jonge man, zijn toewijding aan de Kerk en zijn vlug begrip trokken de aandacht van de Zendingsautoriteiten. Hij werd aangesteld als President van de Helderse gemeente. Toen hij in Zwitserland aankwam, waren het dezelfde eigenschappen, die in dat land eveneens de aandacht op hem

Oud. Pieter Vlam uit de gemeente Voorburg, welbekend bij de leden der Nederlandse Zending, vertrok op 5 Maart j.l. naar Amerika.

Oud. en Zr. Vlam hebben hard gewerkt voor de Kerk in Nederland, en het is dan ook niet te verwonderen, dat de familie Vlam zeer hartelijk verwelkomd werd in Zion. Wij nemen het artikel, dat ter gelegenheid van hun aankomst in Salt Lake City, Utah, Amerika, in „The Church News”, het officiële orgaan der Kerk, verscheen, in zijn geheel over. Ongetwijfeld zal de levensgeschiedenis van deze opmerkelijke persoonlijkheden ook U boeien.

vestigden. Ook daar werd hij tot gemeentepresident benoemd, en wel van de gemeente Winterthur, de plaats, waar hij toezicht hield op de bouw van Dieselmotoren. Doch tijdens zijn verblijf in Zwitserland werd zijn geest bezig gehouden door nog andere dingen dan het gezoem der grote Dieselmotoren, de steeds meer eisende plicht ten opzichte van de Kerk, de blauwe golven der zee en de hemelhoge pieken der Alpen. In een der kerkelijke bijeenkomsten ontmoette hij een meisje, waarmede hij naar verloop van

tijd in het huwelijk trad. Zij begonnen hun huwelijksleven met een dienstreis naar Nederlands Oost Indië, waar hij vier jaren in het torpedo-atelier te Soerabaia werkzaam was.

Toen de tweede wereldoorlog uitbrak, werd hij benoemd tot Officier v.d. Marine-Stoomvaartdienst 1e klas, en tevens door Oud. Joseph Fielding Smith van de Raad van Twaalven als 2e raadgever in het Zendingsbestuur aangesteld.

Toen kwam de Luftwaffe over de Lage Landen. Het gezin Vlam — bestaande uit vader, moeder en vier kinderen — wist uit de eerste hand, hoe het gieren der vallende bommen en het gekletter der kogels uit de machinegeweren van laag overvliegende vliegtuigen klonk. Met de capitulatie van Holland werden alle land- en zee-officieren ontslagen en onder controle geplaatst. In Mei 1942 werden zij gevangen genomen en gedeporteerd.

Drie jaren leefde Pieter Vlam in krijgsgevangenkampen, eerst in Duitsland en later in Polen, nabij de Russische grens.

Niet licht zal hij de honger, de vliegen, het vuil en de wandluisen vergeten, hoewel hij toch dankbaar is, dat hij, in vergelijking met millioenen anderen, die in kampen leefden, waar wreedheid, verhongering en dood hand in hand gingen, vrij goed werd behandeld.

In dergelijke kampen waren de tijden zwaar en moeilijk, en toen zijn mede-krijgsgevangen officieren vernamen, dat Pieter Vlam Mormoon was, wilden zij iets meer weten van zijn geloof. Onder deze omstandigheden sprak hij tot van 500 tot 800

De Conferentie te Utrecht wordt iets bijzonders!

*Het hoogtepunt van President Sonne's
bezoek aan Nederland.*

Wij verwachten ook U!

officieren over de beginselen van het Evangelie.

In sommige kampen waren bijeenkomsten echter verboden. Daarom prediktè Oud. Vlam in stilte, van man tot man. Zijn eens smetteloos uniform was gescheurd en vuil. Zijn leren schoenen waren totaal versleten. Doch dag aan dag wandelde hij op houten sandalen en in verfromfaaide kleren binnen de cirkel van prikkeldraad met een collega officier, sprekende over de beginselen van leven en zaligheid. Er werden geheime vergaderingen belegd, tot hem toestemming werd verleend op Zondagmorgen met een klein aantal een bijeenkomst te houden. De mannen baden en zongen en iedere Zondag werd iemand uitgenodigd te spreken. Oud. Vlam besloot dan de vergadering met een verhandeling over het herstelde Evangelie.

Op de maandelijkse Vastendag gaven de leden van de groep hun karig rantsoen zuur brood en bonen aan zieke en hongerige kameraden in het kamp. Zo offerden zij hun Vastengave, getrouw en met een blijmoedig hart gebracht.

Het was een heerlijke dag, van een vreugde, die alleen een gevangene kan gevoelen en begrijpen, toen Russische tanks de heuvel afreden en het prikkeldraad rond het kamp neerhaalden. Hier was de kostbare vrijheid weer; de vrijheid om over het prikkeldraad heen te stappen, zonder

vrees de dood te zullen vinden door de onder stroom gehouden draden of een gierende kogel.

Toen kwam de lange reis terug — op open vrachtwagens, die zich in een lange rij voortbewogen door wat eens Duitsland was.

Oud. Vlam werd benoemd tot Hoofdofficier v. d. Marinestoomvaartdienst 2e klas. Toen trok hij zich uit de actieve dienst terug, waarop hem het aanbod gedaan werd belangrijk onderzoekingswerk te verrichten. Tezelfdertijd kwam echter een oproep om op zending te gaan. Hij gaf gehoor aan die roep, presideerde eerst over de Amsterdamse gemeente, en werd later raadgever in het Zendingspresidentschap.

Zeven der officieren, tot wie hij in Polen predikte, werden gedoopt. Zij allen zijn met hun vrouw en kinderen actieve leden der Kerk. De kroon op zijn loopbaan was evenwel de doop van zijn vader. Op tachtigjarige leeftijd deed deze afstand van zijn pijp en zeide zijn zoon, dat hij tot de Kerk wenste toe te treden. Kortgeleden, op drie en tachtigjarige leeftijd, werd hij bevestigd tot ouderling.

Pieter Vlam is nu met zijn gezin naar Amerika gekomen. Een leven ligt achter hem. Doch een ander leven wacht hem nog — want hij is nog steeds een betrekkelijk jonge man, met veel en veelzijdige ervaring, een uitstekende opleiding, een goede geest en een sterke getuigenis.

President Alma Sonne van de Europese Zending bezoekt Nederland!

Van 28 Mei a.s. t/m 10 Juni zal President Alma Sonne, vergezeld van Zr. Sonne, een bezoek brengen aan Nederland. In verschillende plaatsen zullen speciale vergaderingen worden belegd, waarop President Sonne als gast-spreker het woord zal richten tot de heiligen in Holland.

Hier volgt een overzicht van de data en vergaderingen, die in de gemeenten gehouden zullen worden:

28 Mei:	10 uur v.m.	vergadering voor de zendelingen van het district Antwerpen aan de Frankrijklei 8 te Antwerpen.
	8 uur n.m.	gevarieerde programma-avond aan hetzelfde adres.
29 Mei:	10 uur v.m.	openbare dienst.
	5 uur n.m.	openbare dienst. Beide vergaderingen zullen gehouden worden in de zaal van de Dierentuin, Koningin Astridplein 19, Antwerpen.
		Het onderwerp voor deze conferentie luidt: „Wat is de waarde van de Christelijke boodschap in onze moderne tijd?”
31 Mei	10 uur v.m.	vergadering voor de zendelingen van het Amsterdamse district aan de Weteringschans 101 te Amsterdam.
	8 uur n.m.	speciale openbare dienst aan hetzelfde adres.
2 Juni:	10 uur v.m.	vergadering voor de zendelingen van het Rotterdamse en Haagse district aan de Bas Jungeriusstraat 121 te Rotterdam Zuid.
	8 uur n.m.	speciale doopdienst in het N.V. Oostelijk Zwembad aan de Vredenoordlaan 80 te Rotterdam Oost.
4 Juni:	10 uur v.m.	vergadering voor de zendelingen van het Utrechtse district aan de Wittevrouwensingel 92 te Utrecht.
	8 uur n.m.	gevarieerde programma-avond in hetzelfde gebouw.
5 Juni:	10 uur v.m.	openbare dienst (speciale districtsconferentie).
	12 uur v.m.	vergadering voor de Priesterschapdragers.
	5 uur n.m.	openbare dienst.
		Al deze vergaderingen zullen gehouden worden in Gebouw Trianon, Oude Gracht 252, Utrecht.
7 Juni:	10 uur v.m.	vergadering voor de zendelingen van het Arnhemse en Apeldoornse district aan de Hertogstraat 27 te Arnhem.
10 Juni:	10 uur v.m.	vergadering voor de zendelingen van het Groningse district aan de Poelestraat 54 te Groningen.
	8 uur n.m.	speciale openbare dienst aan hetzelfde adres.

ATTENTIE:

Op de conferentie te Antwerpen zullen de koren van Rotterdam Zuid en Noord aanwezig zijn en U van hun schone zang doen genieten. Een reden te meer om de Antwerpse conferentie te bezoeken!

President Sonne zal in alle speciale openbare diensten het woord voeren. Daarom nodigen wij U uit toch vooral niet te verzuimen deze vergaderingen te bezoeken en te luisteren naar de boodschap, welke deze geïnspireerde Godsman U zal brengen. U bent van harte welkom!

Wij zien U dus in een van bovengenoemde speciale openbare diensten!

Een levend geloof

door President Alma Sonne van de Europese Zending.

Kan het geloof van een mens echt zijn als zijn daden verkeerd zijn? Geloof is de stuwende kracht, de bron, waaruit 's mensen handelingen voortkomen. Waar geloof, een gave Gods, leidt tot handelen, inspireert tot getrouwheid en toewijding en doet de mens zich volkomen onderwerpen aan de leerstellingen van Christus' Evangelie. Geloof uit zich in oprechte levenswijze, een waardig streven en daarmee in overeenstemming zijnde handelingen. Geloof is de grondslag van 's mensen oprecht streven, want het geeft hem de kracht voorwaarts te gaan, moeilijkheden en teleurstellingen onder het oog te zien, hindernissen te overwinnen en gevaren te vermijden op de weg tot vooruitgang. Het steunt hem in zijn strijd voor een beter leven en het vervult zijn ziel met hoop en moed. Waar geloof leidt tot de erkenning van God, zo noodzakelijk voor het eeuwige leven, en tot een juist begrip van het evangelie, wat nodig is vóór dit in het dagelijkse leven toegepast kan worden. De macht, die van geloof uitgaat, werd door Jezus aangetoond, toen Hij tot de vrouw zeide: „Wees welgemoed, dochter! uw geloof heeft u behouden.” (Matt. 9 : 22). Zij manifesteerde een levend, vertrouwend geloof.

Op welke grond berust het geloof in de Here Jezus Christus?

Rust het op slechts een erkenning van Zijn goddelijkheid? Het moet zeker meer zijn dan een stilzwijgende erkenning van Zijn leiderschap. Hoe kan men waarlijk in Jezus Christus geloven, tenzij men Zijn geboden aanvaardt en ze tracht te leven? Welke waarde hebben de Zaligsprekingen en de Gulden Regel, tenzij ze geëerbiedigd en in praktijk gebracht worden? Hoe kan geloof alleen de mens redden zonder moeite en oprechte pogingen daartoe? De theorie van „geloof alleen” is een valse en ongezonde leer. Zij doet het persoonlijk initiatief te niet, evenals het persoonlijk en doelbewust streven naar zaligheid en verhoging. De mens, die zich vastklampt aan het denkbeeld, dat hij reeds gered is, leeft in het paradijs van een dwaas. Zijn gevoel van veiligheid is misplaatst. Zijn geestelijke ontwikkeling en groei staan stil. De Apostel Paulus begreep, dat iedere dag weer nieuwe strijd bracht, waarvoor hij alle kracht en volharding nodig had. Aan de heiligen te Corinthe schreef hij: „Maar ik bedwing mijn lichaam, en breng het tot dienstbaarheid, opdat ik niet eenigszins, daar ik anderen gepredikt heb, zelf verwerpelijk worde.” (I Cor. 9 : 27). „Waakt en bidt,” vermaande Jezus Zijn discipelen, „opdat gij niet in verzoeking kome.” Hij verklaarde eveneens: „En gij zult

gehaat worden van allen, om Mijns Naams wil; maar wie volhardten zal tot het einde, die zal zalig worden." (Markus 13 : 13).
Waarom waarschuwde Hij hen zo, tenzij het mogelijk was door zorgeloosheid en veronachtzaming te falen?

Waar geloof aanvaardt God als Heerser en Schepper. Het dringt tot aanvaarding van goddelijke voorschriften, die ons de weg wijzen en ons leiden op de weg naar het eeuwige leven. De grondbeginselen van een alles omvattend geloof zijn: geloof in God, in Zijn Zoon Jezus Christus, en in de broederschap van alle mensen. Zulk geloof erkent het belang van de werkzaamheden van de Heilige Geest als lid der Godheid. Het ondersteunt de waarde en waardigheid van de persoonlijkheid en accepteert

Christus' evangelie als het enige betrouwbare plan van leven en zaligheid. Het elimineert de onhoudbare en onschriftuurlijke leer, dat de mens een schepping van het ogenblik is en God een ondefinieerbaar „iets", zonder „lichaam, delen of passie". Het onderstreept Gods Vaderschap en opent voor de mens de mogelijkheid te worden als zijn goddelijke Vader, naar Wiens beeld hij werd geschapen.

Geloof moet altijd gebaseerd zijn op overtuigende bewijzen — de waarheid! Een dergelijk geloof groeit, indien het op de juiste wijze wordt gevoed en aangewakkerd. Het zal de spot en hoon van sceptici en twijfelaars overleven. Het is zeker en ziet immer vooruit. Het vormt een hecht fundament voor een goed leven en eindeloze vooruitgang.

R IJMPREEKJES-NABLOEI

No. 26. 'K LOOP IN GEPEINS DOOR STILLE NACHT.

'k Loop in gepeins door stille nacht, als in een plechtig heiligdom aanbidders onder sterrenpracht, alléén, maar 'k weet: God is alom. Ik buig mijn knie op 't gras en bid; er komt een antwoord zonder stem. Hoe troost en hoe verlicht mij dit! 't Bevrijdt mijn hart van weemoedsklem.

Als mij een sterk verlangen dringt, en 'k om iets goeds een bede doe, zie 'k door geen wondervuur me omringd, maar 't afgebedene vloeit mij toe. En als de storm zijn woede ontboeit, voel ik geen arm, die mij behoudt, maar iedere storm laat me ongemoeid, als op de Heer mijn hart vertrouwt.

Hoe bitter soms mijn levenslot, hoe zwaar mijn last, wat maakt het uit; een hechte vesting is mijn God, mijn toevlucht, die mijn vijand stuit. O, kom tot Hem, gij ziel, bewust van schuld, gekneld in zondeklem, vermoeide ziel, die snakt naar rust, o, kom tot Hem! o, kom tot Hem!

Naar het Engels van Theodore E. Curtis.

Salt Lake City, Utah.

Frank J. Kooyman

De boodschap van het herstelde evangelie naar het Heilige Land.

Het nieuws, dat de vijandelijkheden in het Heilige Land zijn beëindigd, was zeer belangrijk voor de westerse wereld — met inbegrip van de Heiligen der Laatste Dagen. Nu de oorlog ten einde is, zullen de toestanden het misschien spoedig mogelijk maken, dat de zendingen hun arbeid in Palestina kunnen hervatten. President Badwagan Piranian van de Syrisch-Palestijnse Zending is zeer optimistisch gestemd; hij schrijft: „Tengevolge van de vijandelijkheden was het in het afgelopen jaar niet mogelijk onze zendingsarbeid tot dit land uit te strekken. Nu hopen en bidden wij echter, dat de weg spoedig geopend zal worden om aldaar het evangelie te prediken.” Momenteel bevinden zich vier zendingen in de zending, terwijl meerdere geroepen zijn. Verschillende plannen eisten, dat President Sonne van de Europese Zending met zijn vrouw een bezoek aan de Syrisch-Palestijnse Zending bracht. Op 19 April j.l. verlieten President en Zr. Sonne dan ook per vliegtuig Londen om een bezoek te brengen aan deze Zending. Zij zullen vergaderingen houden met zendingen en heiligen en later via Caïro naar Londen terugkeren.

Vertegenwoordiger van het kerkelijk bouwcomité zal Europa bezoeken.

Howard Barker van het kerkelijk bouwcomité zal in de eerste helft van Juni in Europa arriveren, teneinde de verschillende gebouwen te bezichtigen, die

in de zendingen het eigendom der Kerk zijn. Het is zijn voornemen zoveel gemeenten te bezoeken als mogelijk en te helpen met bouwproblemen, enz., waar hij kan. Zr. Barker zal hem vergezellen. Zij zullen ongeveer twee maanden in Europa blijven.

De Zweedse Zending gaat vooruit.

President Eben R. T. Blomquist van de Zweedse Zending rapporteert het volgende: „Het doet mij veel genoegen te kunnen mededelen, dat de vergadering te Halsingborg een groot succes is geworden. Bijna duizend personen waren aanwezig. Dr. Are Waerland, die zes weken in Salt Lake City en Utah op bezoek was geweest en juist van zijn reis was teruggekeerd, sprak over wat hij in die stad van de Mormonen gezien had. De hartelijke ontvangst en goede behandeling, ondervonden tijdens zijn verblijf in Salt Lake City en Utah, hadden diepe indruk gemaakt. Het is moeilijk vast te stellen, wat de uiteindelijke resultaten van deze vergadering zijn wat het aantal werkelijke bekeerlingen betreft, doch onze kleine vergaderzaal, die in het mooiste gedeelte van deze stad met omstreeks 80.000 inwoners is gelegen en 75 personen plaats biedt, moet worden vergroot om alle bezoekers onder te kunnen brengen. Tijdens de conferentie doopten wij zes bekeerlingen. Onze rapporten tonen, dat sedert begin Januari van dit jaar 61 personen door de doop tot de Kerk toetraden.”

„WIJ GELOVEN“

door T. EDGAR LYON

x

14. *Wij geloven gehoorzaam te moeten zijn aan burgerlijke autoriteit.*

In de eerste dagen van de laatste wereldoorlog werd een jonge man opgeroepen zich te melden voor het leger. Deze jonge man had een zending voor de Kerk vervuld en daardoor een grote liefde voor de gehele mensheid verkregen. Hij beschouwde alle mensen, ongeacht hun ras, nationaliteit of kleur, als God's kinderen. Bovendien had hij in de leringen van Jezus bepaalde aanwijzingen gevonden, die hem deden denken, dat Jezus niet hecht aan welke vorm van oorlogvoering ook, want Hij zeide tot een Zijner discipelen:

„...Keer uw zwaard weder in zijn plaats; want allen, die het zwaard nemen, zullen door het zwaard vergaan.“

Matt. 26 : 52.

Deze moderne Christen maakte uit deze woorden op, dat hij zijn militaire dienstplicht niet mocht waarnemen. Dientengevolge verwoegde hij zich bij de betreffende autoriteiten en verzocht vrijstelling van militaire dienst op grond van gewetensbezwaren, welke gebaseerd waren op zijn godsdienstige overtuiging. Kan een Heilige der Laatste Dagen welbewust weigeren zijn militaire dienstplicht te vervullen of deel te nemen aan een gewapend conflict op grond van zijn godsdienst of zijn lidmaatschap in de Kerk?

Historische achtergrond van gewetensbezwaren.

Het bezwaar tegen elke vorm van militaire dienst op grond van de godsdienst is een probleem, waarmede alle Christenen sedert de organisatie van de Kerk te kampen hebben gehad. In de eerste eeuwen der Christelijke jaartelling namen leden der Kerk een ambt in het leger aan, zonder enige gedachte aan de onverenigbaarheid van dit ambt met hun Christelijke idealen. Andere leden daarentegen liever de zwaarste vervolgingen dan hun militaire dienstplicht te vervul-

len. Dezelfde situatie ontstond in de middeleeuwen, met dezelfde resultaten. In de hedendaagse wereld is deze vraag wederom aan het licht getreden. De opmerkelijkste onder de secten, die volgens hun godsdienstige opvattingen ageren tegen oorlogvoering, is de Vereniging der Vrienden, meer algemeen bekend als de Kwakers. Hun leerstellingen werden door sommigen zo streng uitgelegd, dat zij hun leden zelfs verboden iets te fabriceren, dat met oorlog in verband gebracht zou kunnen worden, of hun vlees, graan en groenten te verkopen aan degenen, die in een oorlog gewikkeld waren. Betsy Ross werd als lid van de vereniging geroyeerd om haar aandeel in het naaien van de eerste Amerikaanse vlag, daar deze gebruikt zou worden als een symbool van de oorlog, die gevoerd werd, hoewel vele Kwakers toegeven, dat deze oorlog voor een waardig doel werd gestreden.

De leer om de regering zijn steun te onthouden.

Er zijn secten, die hun bezwaren tegen militaire dienst nog verder doorvoeren en verklaren, dat een goed Christen niet kan deelnemen aan regeringszaken. Zij redeneren, dat zij Jezus hebben aanvaard als hun Koning, en daar Hij zeide, dat Zijn Koninkrijk niet van deze wereld was, kunnen ook zij niets te doen hebben met wereldse koninkrijken. Daarom verklaren zij, dat een Christen geen regeringsambt kan bekleden, — niet door aanstelling of verkiezing — en dat een Christen niet mag stemmen voor regeringsambtenaren. De strengste secten beweren zelfs, dat een Christen geen belasting mag betalen, omdat de regeringen dit geld gebruiken voor de instandhouding van hun militaire lichamen. De Mennonieten zijn in Amerika en Europa beroemd geworden om hun standvastige trouw aan deze leerstellingen en zij hebben grote vervolgingen te verduren gehad terwille van hun standvastigheid.

(Vervolg op blz. 153)

Holly

door Ardyth Kennely.

*

Holly kon zich later nooit meer herinneren, hoe ze er toe gekomen was te zeggen, dat zij een partijtje mocht geven, terwijl het helemaal niet waar was. Het was een vreselijke leugen, en het enige ongelofelijke was, dat God haar gehoord en niet onmiddellijk gedood had.

Maar hier begint ons verhaal niet. Het begint eigenlijk met haar en Georgia.

—o—

Als ze erg lelijk was geweest, zou ze gemakkelijk hebben kunnen begrijpen, waarom Georgia niet van haar hield. Zij was echter helemaal niet zo lelijk. Haar haar was gitzwart en het krulde niet. Dat was natuurlijk wel jammer. Want misschien zou Georgia van haar gehouden hebben als het wél krulde en dezelfde kleur had als dat van Georgia. Dat was prachtig blond, zo licht als de kleur van boterbloemen. Zij, Holly, leek op Mama. Zelf wist zij het niet meer zo goed, want zij herinnerde zich Mama

nog maar heel vaag (ze wist alleen nog, dat ze lief en zacht was en altijd naar bloemen rook. Mama had wél van haar gehouden, maar nu was ze dood). Holly was bijna vijf toen Mama naar de hemel ging. Daarna had ze bij mevr. Bissell gewoond of bij Oma, maar bijna nooit met papa alleen.

Zij wist, dat zij op Mama leek, omdat de mensen het zeiden. De dames, die op bezoek kwamen, zeiden het.

„Zij is het evenbeeld van haar moeder, mevr. Street,“ zeiden zij tot Georgia. „Zij lijkt sprekend op haar! Je hebt haar moeder niet gekend, wel?“

Waarop Georgia vriendelijk antwoordde: „O ja?“ of: „Nee, ik heb haar niet gekend.“

En dan vroegen ze met vreemde, grappig hoge stemmen: „Hoe vind je het nu om stiefmoeder te zijn?”

Waarop Georgia antwoordde: „Oh, we kunnen goed met elkaar overweg.”

Ja, ze konden goed met elkaar overweg, als dat tenminste betekende samen in hetzelfde huis wonen en aan dezelfde tafel eten. Maar Holly wist, dat Georgia niet van haar hield. Zij was al groot, zie je — zeven en een half — en dan weet je iets heel zeker. Zo wilde Georgia bijvoorbeeld niet „mama” genoemd worden. Al direct had zij gezegd: „Je kunt me beter Georgia noemen.” Dat was op de eerste morgen, dat ze samen alleen waren, nadat zij en papa terug gekomen waren van waar zij twee weken geweest waren, sedert zij trouwden. (Holly was in die twee weken bij mevr. Bissell geweest).

Holly wist, dat zij er al te groot voor was, maar toch had ze in stilte gehoopt, dat Georgia haar die eerste morgen op haar schoot genomen had. Maar toen zij Georgia zag zitten — zo mooi en lief in het lichtgroen — wist ze, dat het niet zou gebeuren. Georgia zat in de grote stoel voor het raam en zij liet Holly met haar grote, ronde, vragende ogen voor zich staan. Zij zei niet: „Ik ben nu je moeder en jij mijn kleine meisje. We houden veel van elkaar en samen moeten wij papa gelukkig maken,” hoewel die gedachten wel door haar hoofd gingen.

Ze zei: „Je kunt me beter Georgia noemen.” En toen zweeg ze en keek naar buiten, terwijl Holly staarde naar het blonde haar, waarover de zonnestralen speelden en dacht: „Zelfs feeën kunnen niet zo mooi zijn als zij. Zelfs engelen...” Holly kon niet weten, dat haar grote, ernstig vragende ogen Georgia angst aanjoegen, dat zij niet wist hoe met kleine kinderen om te gaan en zelf erg verlegen was. Zij deed echter haar best. Ze zei tegen Holly: „Is er iets waarover je graag... eh... zou willen praten? Of iets wat je tegen me zou willen zeggen?” Holly kon niets bedenken, wat zij zou willen zeggen. Haar gedachten hamerden maar steeds: „Zelfs engelen of feeën kunnen niet zo mooi zijn. Kun je wel zingen: Kleine kinderen moeten slapen gaan? Ik ben natuurlijk te groot om in slaap gezongen te worden, ik zou het alleen graag willen weten. Ik ben ook te groot om geknuffeld te worden, maar doe het alsjeblieft, al is het maar één keertje.” Zo dacht Holly, hoewel zij het

zich misschien niet bewust was. Dergelijke dingen zei je immers niet. Daarom schudde Holly haar bol en zei: Nee, ze had niets te zeggen.

En daarom keken ze elkaar zwijgend aan en gevoelden zich vreemden. En een ieder met wat meer ervaring en wijsheid zou gezien hebben, dat die twee helemaal verkeerd begonnen. Dat was heel erg, want met de dag werd de muur hoger en er was niets of niemand, die de hindernis uit de weg kon ruimen. Die morgen leunde Holly dicht tegen de spiegel en bekeek zichzelf aandachtig. Wat mankeerde er aan haar? Zij was niet lelijk (en dat was de reden, waarom de mensen een hekel aan elkaar hadden), omdat men zeide, dat zij op Mama geleek en Mama was niet lelijk. Zij had wel een paar sproeten. Zij voelde zich een beetje akelig, toen zij zag hóéveel het er wel waren. Het waren er, oh — wel vijftien! Met een kleine vinger probeerde zij ze te tellen. Georgia had geen enkele sproet op haar fijne, blanke huid. En dan waren haar beide voortanden eigenlijk te groot. De babytandjes waren wel goed, maar de nieuwe waren veel te groot. Dat kon ze duidelijk zien toen zij in de spiegel probeerde te glimlachen. En haar ogen waren groen.

Lange tijd staarde zij zichzelf aan. Het was nutteloos het te ontkennen: ze was lelijk!

Plotseling begon zij te huilen en dat maakte het kleine meisje in de spiegel inderdaad heel lelijk. „Ik heb een hekel aan je!” snikte ze hartstochtelijk. „Oh, wat héb ik een hekel aan je!”

—o—

Georgia hoorde haar in het voorbijgaan. Het geeft allemaal niets, dacht zij wanhopig. Het gaat eenvoudig niet. Zij haat mij. En het zal nog erger worden als zij groter is.

„Wat scheelt er aan?” vroeg ze scherp vanaf de drempel, waar zij stond met een arm vol handdoeken.

Holly antwoordde: „Niets.” Maar toen Georgia de kamer weer verlaten had moest zij er aan denken hoe prettig alles zou zijn als Georgia van haar hield. Georgia zou haar bijvoorbeeld in haar armen nemen, heur haar naar achteren strijken en voor haar zingen. En dan zou zij op Zondag Georgia's kamer kunnen binnengaan en bij haar in bed kruipen om samen platen te kijken en te lachen. Als Georgia van haar hield zou ze *partijtjes* kunnen geven.

Dat was een obsessie geworden. Nie-

mand had ooit tijd gehad om een partijtje voor Holly te geven, zelfs Mama niet. Eenmaal was zij op een verjaarspartijtje geweest. Daar kregen ze ijs en chocolade, terwijl een hele massa jongens en meisjes spelletjes deden. En tussen al die kinderen bewoog zich Sara's moeder, groot en knap en vriendelijk. Zij wist niet, wanneer zij begon te verlangen naar een partijtje, maar nu verlangde zij er verschrikkelijk naar. En eens zou ze er een hebben óók. Maar dat zou wel zijn als ze zelf groot was en in haar eigen huis woonde, want zij wist, dat Georgia haar nimmer zou toestaan kinderen thuis te nodigen. Want zie je, Georgia hield alles zo schoon, ze zorgde zo goed voor alles en partijtjes gaven altijd veel rommel. Oh, Richard Scott had zelfs een vaas gebroken op het partijtje van Sara. En bovendien maken kinderen altijd veel lawaai, vooral jongens, zoals Glen en Buddy — en in een bovenwoning kón je nu eenmaal geen lawaai maken. Helemaal niet als er beneden zulke brommerige, oude mensen woonden als de Goulds.

Als zij alleen woonden en Georgia van haar hield — oh, dan zou ze een partijtje kunnen hebben, zoals van Sara bijvoorbeeld. De kinderen zouden dan Georgia kunnen zien, met haar prachtige blonde haar en misschien wel in haar beste jurk. Maar Georgia zou vast haar beste jurk niet aantrekken voor een kinderfeestje, denk je wel? Zelfs al hield ze van Holly. Want het was een prachtige blauwe, zo zacht als de wolken. Haar armen en hals staken er zo blank bij af en de golvende rok ritselde zacht als Georgia zich op hooggehakte blauwe schoentjes in precies dezelfde kleur door de kamer bewoog.

Nee, Holly wist, dat zij nooit, nooit een partijtje zou hebben, voorzover zij het nu kon beoordelen. Dat wist zij heel zeker.

En daarom kon zij later nimmer zeggen, wat haar er toe bewoog te vertellen, dat zij een partijtje zou hebben. Het was een leugen, een verschrikkelijke, vreselijke leugen, en op het ogenblik, dat zij haar uitsprak, wist zij, dat God haar voortaan zou haten, en Georgia ook, en dat zij nooit naar de hemel zou gaan.

Die morgen was zij al vroeg naar school gegaan.

Zij had bij het weggaan Georgia geen kus gegeven, omdat ze te verlegen was die gewoonte in te voeren. Zij zei alleen: „Dag Georgia“, en Georgia keek op van haar sinaasappel en antwoordde: „Dag

Holly“, bijna zonder te glimlachen, en toen vroeg ze wat haastig: „Heb je alles, je boeken en zo?“ Waarop Holly „Ja“ zei.

En toen zei Georgia: „Je mantel is niet goed dicht. Kom hier.“

Holly deed wat haar gezegd werd. Georgia maakte alle knopen los en toen weer dicht. Oh, wat rook zij heerlijk zo van dichtbij. De zon in de diamant van haar trouwring deed Holly's ogen pijn. Zij keek omhoog naar Georgia's haar en ook dat straalde zo, dat haar ogen er pijn van gingen doen. Daarom sloeg zij ze maar neer. Haar ogen waren nu nat. „Je hebt een aardige mantel, Holly.“

„Ja.“

„Ik kan ook naaien,“ zei Georgia.

Holly gaf geen antwoord.

Georgia keek een ogenblik zwijgend naar haar, toen sprong ze op.

„Altijd maar pruilen!“ zei ze heftig. „Ik verdraag het niet langer!“

En Holly protesteerde, terwijl ze rood werd tot in haar hals, want ze had het niet willen zeggen, omdat ze groot was en wist, dat het geen goed woord was: „Nietes“, maar Georgia dacht, dat zij boos was.

—o—

Op weg naar school voelden haar ogen nog steeds nat van de stralende diamant in Georgia's ring of van Georgia's haar of iets anders, maar ze wenste vurig, dat wat er ook verkeerd was, spoedig goed gemaakt zou worden, en dat ze er lief genoeg zou uitzien, met krullend haar, zodat Georgia van haar zou gaan houden.

Die wens bleef haar de hele, lange weg naar school bij en zij gaf een vreemde pijn in haar maag. Zij was vroeg bij school, doch Katie en Sara en Florence waren nog vroeger. Zij waren aan het knikkeren op het brede schoolplein.

„Doe je mee?“ riepen ze.

„Tuurlijk.“ Holly ging naast hen op de grond zitten.

Zij spoelden enige ogenblikken zwijgend, met kleine, onervaren handen.

Toen het Holly's beurt was, stelde Katie de vraag, die oorzaak was van alle ellende.

„Holly,“ vroeg zij, haar strak aankijkend om te zien of zij niet zou schrikken.

„Holly, zijn stiefmoeders slecht?“

Holly staarde omhoog en liet de knickers uit haar vingers glijpen. Diep boog zij zich voorover om ze weer op te zoeken. Haar gezicht erg rood.

„Zijn ze slecht, Holly?“

„Nee, natuurlijk niet,” antwoordde Holly.
 „Wel waar,” dat was Sara.
 „Hoe weet je dat?” vroeg ze driftig.
 „Heb jij er soms een?”
 „De meeste stiefmoeders zijn toch slecht, is het niet zo?”
 „De mijne is lief.”
 „Hoe lief dan wel?”
 „Nou, ze is érg lief.”
 „Ik geloof er niets van,” en: „Even lief als een echte moeder?” klonk het nu.
 „Tuurlijk,” antwoordde Holly dapper.
 „Doet ze dan erg veel voor je?”
 „Tuurlijk!” ongeduldig.
 „Wat dan allemaal?”
 „Precies wat jullie moeder doet! Zij — zij maakt mijn mantel vast en zo...”
 „Doet zij wel eens lelijk?”
 Het spel was vergeten nu.
 „Nee.”
 „Ik geloof het vast. Ik wed, dat ze je nooit een zoen geeft!”
 „Dat doet ze wél!”
 „Nou, je hoeft er niet om te huilen, hoor,” zei Katie.
 „Ik huil niet.”
 „Wel waar. Waarom huil je?”
 „Mag je wel bij haar op schoot zitten, zoals ik bij mijn mama?” vroeg Sara.
 „Nee, als je het weten wilt! Als ik zo groot was als jij, zou ik me schamen te zeggen, dat ik bij mijn mama op schoot zit!”
 „Houdt ze wêrkelijk van je?”
 „Ja, ja,” Holly huilde nu vrijuit, en hoewel ze niet begreep waarom, ze kón niet meer ophouden.
 Florence sloeg een arm om haar hals.
 „Toe zeg,” pleitte ze. „Toe nou, Holly, huil nu niet. We hebben toch niets gezegd, dat je aan het huilen kan maken?”
 „Natuurlijk niet,” viel Sara in. „Zie je, ik vroeg het je omdat mijn tante zegt, dat jij en je stiefmoeder wel niet goed met elkaar zouden kunnen opschieten, omdat zij niet dol op kinderen is. Maar daar hoeft jij toch niet om te huilen. Als ze toch van je hóúdt!”
 „Zij hóúdt van mij,” snikte Holly.
 „Nou dan —,” Florence keerde zich om en begon de kniekers weg te schieten.
 „Ik weet alleen zeker,” hield Sara vol, „dat zij niet alles voor je doet, zoals bijvoorbeeld het geven van een partijtje, wat échte moeders doen!”
 Hoe kon Sara dat nu weten? Holly wierp het hoofd in de nek en verklaarde beslissend: „Dat doet ze wél.”
 „Mag jij partijtjes geven?”
 „Ja.”
 „Maar je hebt er nog nooit een gehad.”

„Nee, maar — maar ik mag er nu gauw een geven.” Zij slikte. Oh, — oh, dat was een leugen!
 „Oh!”
 „Ja, al gauw.” Zij dacht even na. „Morgen. Nee, toch niet. *Vandaag*. *Vandaag* mag ik een partijtje geven. Vanmiddag, na schooltijd.”
 „Oh!”
 „Vandaag?” Zij keken haar aan met ogen, groot en rond van verbazing.
 „Ja,” knikte zij en durfde niet verder denken. „Om — om vier uur.”
 „Waarom wacht je niet tot Zaterdag?” en: „Wie komen er?”
 „Oh, jullie allemaal, als je kunt.”
 „Allemaal!”
 „Ja, ja.” Ze keek hen niet aan.
 „Allemaal? En *vanmiddag*?”
 „Jaaa.”
 „Bij jullie thuis?”
 „Ja, ja, ja.”
 Oh, hemel, wat had ze nu toch voor vreselijks gedaan! Zij kon de leugen bijna zien, boven haar in de lucht en rondom haar, als een geest. Haar knieën knikten en in haar maag had ze een gevoel als op die kerstdag, toen ze te veel chocolade had gegeten. Er waren nu een massa kinderen op het schoolplein. Zij kwam overeind, zei: „Wil jij mijn plaats innemen, Mary,” en liep de gang in. Zij deed haar mantel uit, zette haar muts af en hing beide netjes op. Toen trad ze het grote, lege klasse-lokaal binnen en ging stilletjes op haar plaats in de derde rij zitten.
 Zij staarde eerst naar de getallen op het bord. Vier en zeven was elf. Acht maal zes... Wat zou Georgia nu een ontzettende hekel aan haar krijgen! Zij liet het hoofd op de lessenaar zinken. Drie en negen...
 Nu moest ze niet weer beginnen te huilen. Niet in de klas. Zij was te groot om in de klas te huilen. Zij slikte en ging heel rechtop zitten.

—o—

En nu stroomden de kinderen de klas binnen. Patty en Morris in de bank voor haar. Buddy en Glen. Juffrouw Hawthorne glimlachte tegen haar en de anderen en zei: „Op jullie plaats, kinderen, de bel gaat zo,” waarna ze haar witte hoed afzette en in de kast hing.
 „Heb je Glen al gevraagd?” Vijf kleine meisjes drongen rond Holly's bank. Zij schudde het hoofd.
 „Dan zal ik het hem vragen,” en Sara snelde de klas door naar een kleine

jongen bij het raam. „Wij hebben feest, Glen!” kon Holly haar horen zeggen en de woorden deden haar pijn als kleine messteken.

„Holly mag van haar mama een partijtje geven. Vanmiddag na schooltijd!”

„Krijgen we dan ijs?”

Sara kwam terug. „Krijgen we ijs? vroeg ze.

Holly haalde diep adem. „Ja, we krijgen ijs,” zei ze moedig.

„Wij krijgen ijs!” riep Sara naar Glen. Florence gleed op de plaats naast haar in de bank en stak haar hand door Holly's arm. „Wat voor ijs, Holly?”

„Ja,” viel Katie in. „Rose?”

„Uh, eeh,” knikte Holly. „Rose.”

„Of vruchten?” vroeg een ander hoopvol.

„Oh, vruchtenijs ook.”

„Vruchtenijs óók?”

„Hmm.”

„Oei,” zei Richard. „Twéé soorten!”

Zij glimlachte tegen al die verwonderde gezichten, met opgeheven hoofd. „Ja,” zei ze met duidelijke stem, „twee soorten ijs en,” ze wachtte even, „twee soorten cake.”

„Ooohhh!”

„Chocolade-cake en...”

„En met rozijnen!” hielp een ander.

„Met rozijnen,” besloot ze en nam haar leesboek voor zich.

Daar had je het! Het enige verbazingwekkende was, dat God niet een grote engel met een zwaard zond om haar hier, in de tweede klas, onmiddellijk te doden!

Daar had je het! Wat een vreselijke, ontzettende leugen. Zij had haar uitgesproken en kon haar nooit meer terugnemen. En niemand zou het ooit vergeten. Zij zouden haar met de vinger nawijzen en altijd een hekel aan haar hebben en oh, wát zou Georgia zeggen als al die kinderen de trap opstommelden?

Zij opende haar boek, doch de woorden dansten voor haar ogen. Zij was té slecht om te leven en als ze dood ging, zou ze vast niet in de hemel komen.

„Heb jij een nieuwe jurk?” fluisterde Florence naast haar, toen zij gingen zingen.

Holly schudde het hoofd.

„Ik heb een nieuwe. Een gele.”

„Draag je hem vanmiddag?” fluisterde Holly.

„Tuurlijk.”

„Mijn mama,” hoorde Holly zichzelf zeggen en sprak een nieuwe leugen uit.

„draagt haar mooiste jurk. Een blauwe.

Met satijnen schoentjes met hoge hakken.”

„Ohh.”

Florence zou vreselijk boos zijn als ze tot de ontdekking kwam, dat er helemaal geen partijtje zou zijn, nu ze haar verteld had van het ijs en al het andere.

Als ze nu maar niet verder behoefde te leven en zo naar de hemel mocht gaan!

Haar keel deed pijn en haar tong voelde dik. En nu waren haar ogen weer nat, zoals toen ze naar Georgia's trouwring keek.

—o—

Toen zij thuis kwam wist zij, Georgia niet te kunnen vertellen wat zij gedaan had. Zij kón haar niets vertellen, noch papa of iemand anders, omdat het té verschrikkelijk was. Daarom deed ze haar mantel uit en ging haar handen wassen.

Georgia riep vanuit de slaapkamer: „Dag Holly.”

En zij antwoordde: „Dag,” met een zacht, benepen stemmetje. Zij zag hoe Georgia haar neus poederde; ze droeg een wit schortje over haar donkere zijden japon. Georgia bleef een ogenblik in de deuropening staan. „Ik ga straks uit, Holly,” zei ze, „maar ik ben weer terug als jij uit school komt.”

Holly knikte zwijgend. Zij had gehoopt, dat Georgia niet thuis zou zijn. Dan kon ze de kinderen opvangen en zeggen — och, ze zou wel iets bedenken. Dan waren ze in ieder geval weg vóór Georgia thuis kwam. „Je hóeft niet thuis te zijn,” barstte ze ten slotte uit. „Ik bedoel.....”

„Nog steeds aan 't pruilen?” vroeg Georgia en wreed, omdat ze zich bezeerd gevoelde, voegde ze er aan toe: „Altijd maar mokken, hoor!”

Holly gaf geen antwoord. Zij hoorde het geklikklak van haar hoge hakken naar de keuken gaan. Zij leunde tegen de wastafel. Wat was de wereld afschuwelijk. Alles ging er verkeerd en je kon er niets tegen doen! Als Georgia maar van haar hield, zou het allemaal niet zo erg zijn, dan zou alles goed worden. Maar Georgia hield niet van haar en alles ging verkeerd en het zou nooit meer goed worden, dat wist ze heel zeker.

De avond scheen nog zo ver af. Zij vroeg zich onbewust af of ze dan in haar eigen bedje zou liggen en of papa haar nog ooit zou willen kussen wanneer hij alles wist.

Aan tafel praatte papa druk tegen Georgia over kantoor en effecten. Holly kon bijna niets door haar keel krijgen.

„Eet je bord leeg, Holly,” zei papa ten slotte. „Houd je niet van tomatensoep?”

„Ja, papa.”

„Eet dan door, kleintje.”

Zij staarde hem aan, terwijl haar ogen vol tranen liepen, die ze niet terug kon houden. Haar keel kneep steeds dichter samen, tot de tranen langs haar wangen stroomden en zij heftig snikte.

„Maar kindje.” Papa keek verbaasd. „Kom eens hier. Wat scheelt er aan, meisje?”

Zij zat daar maar en schreide en veegde met haar servet de tranen weg.

„Huil niet,” zei Georgia.

Papa keek Georgia aan. „Waarom huilt ze?” vroeg hij hulpeloos.

„Hoe zou ik dat weten?”

„Heeft ze pijn of iets?”

„Ik weet het niet,” antwoordde Georgia.

„Ik weet wel, dat zij vanaf het ogenblik, dat ik hier kwam, heeft gepruild en gemokt en ik kan het niet langer verdragen!” Zij sprong op met vlammeende ogen en erg rode wangen. „Zij doet niet anders dan pruilen en mokken.”

„Wat scheelt er toch aan, Holly? Zijn wij — zijn Georgia en ik — niet aardig voor je geweest?”

„Jawel,” snikte Holly.

„Wat scheelt er dan aan?”

„Ik wil dood!”

Daarom lachte papa een beetje. Hij boog zich over haar heen en kuste haar wang.

„Ik denk, dat de school wat te veel voor je is,” zei hij. „Maar luister eens, Holly, nog maar een week, dan ben je twee maanden vrij!”

Zij poogde te glimlachen.

„Is alles nu weer in orde, meisje?”

Zij knikte.

—o—

Het scheen, dat iedereen uitgenodigd was. Alle kinderen uit Holly's klas. Zij hadden allemaal aan hun ouders gevraagd en toestemming gekregen om hun beste kleren te dragen. Het zou heerlijk worden.

Holly voelde zich steeds zieker worden, met knikkende knieën en een maag als op kerstmis, toen ze te veel chocolade gegeten had. Het eigenaardige was nu echter, dat zij zo goed als niets gegeten had. Zij voelde zich opstaan en naar juffrouw Hawthorne gaan en hoorde zichzelf vragen: „Mijn moeder wil graag,

dat ik vroeger naar huis kom. Om half drie.”

„Je moeder? Oh ja, je stiefmoeder, niet-waar?”

„Ja, juffrouw.”

„Gaf zij je een briefje mee?”

„Nee, juffrouw. Zij zei me alleen het u te vragen.”

„Oh, juist. Om half drie? Je bent dit jaar nog geen dag weggebleven, wel? Ja, dan kun je wel gaan.”

Holly schudde het hoofd en vluchtte naar haar plaats.

Alweer een leugen! En nog wel tegen die goede, lieve juffrouw Hawthorne. Zij wist nu niet meer hoe er uit te komen. Nergens zag zij een lichtpuntje, alleen maar dichte duisternis. Een eendloze duisternis zonder enige vreugde strekte zich voor haar uit, waarin ze altijd maagpijn zou hebben, omdat ze leugens verteld had. En wanneer ze dan ten slotte dood zou gaan, zou ze toch niet in de hemel kunnen komen. Want God haatte haar nu natuurlijk. En Georgia hield ook niet van haar. De wereld was akelig en naar.

Om half drie stopte zij haar boek in de lessenaar en stond op. Juffrouw Hawthorne knikte haar glimlachend toe toen zij de klas uitging.

Buiten was het stil en vreemd. De zon was erg warm, maar de wind was heerlijk koel. Kleine nieuwe blaadjes ritselden tegen elkaar en maakten een zacht fluisterend geluid. Zij liep heel langzaam, recht voor zich uitstarend. Zij hoorde het geluid van een maaimachine en een hondje rende naar het hek om tegen haar te blaffen.

Zij wist niet waarheen te gaan of wat te doen. Zij hoopte, dat een auto haar zou overrijden, doch toen zij de straat moest oversteken, keek ze zorgvuldig naar beide kanten. Zij was bang te sterven, omdat zij gelogen had.

Zo liep zij maar voort en voort.

—o—

Zij liep en liep en liep, soms stilstaand voor de winkels om etalages te bekijken. In een winkel speelden jonge hondjes in een hok, dat in de etalage stond en bij het kijken naar de diertjes vergat ze voor een poosje alles. Het waren de kleinste hondjes, die zij ooit gezien had, met grote, ronde ogen en kleine rose tongen. Zij was er bijna zeker van, dat ze zo zacht als satijn waren en heerlijk warm. Toen zij over elkaar duikelden lachte en lachte zij. Tegen de ruit tik-

kend vestigde zij de aandacht van de diertjes op zich en zo vermaakte zij zich geruime tijd, volmaakt gelukkig. Tot haar plotseling alles weer te binnen schoot en zij met een pijnlijk hartje verder liep.

Het ergste vond zij het, toen zij langs een banketbakkerij kwam, waar heerlijke geuren hingen en midden in de etalage een chocoladecake stond! Zij had geen honger. Zij wist heel zeker, dat ze nooit meer chocoladecake zou kunnen eten of rozijnencake of ijs.

Zij besloot door te blijven lopen en als het donker was zou ze misschien naar huis gaan en heel stilletjes naar binnen sluipen en in bed kruipen. Maar nee, Papa zou haar onderhouden over haar liegen. Hij zou haar voor zich laten staan en met luide stem tegen haar spreken. Hij zou zeggen, dat ze een verschrikkelijk kind was, terwijl Georgia in de grote stoel zou zitten, midden in het stralende licht van de lamp. Zij zou naar haar kijken en denken hoe lelijk zij was. Misschien ging zij wel niet terug. Zij was vreselijk bang in het donker, maar dat gaf nu niet.

Zij hoorde een klok vier uur slaan en wist nu, dat Katie en Sara en Florence — al die kinderen — in hun beste kleren de trappen opklommen, heel luidruchtig, in de verwachting twee soorten ijs en chocolade- en rozijnencake te krijgen — en op de deur klopten. Zij zag hoe Georgia naar de deur liep. Wat zou ze verbaasd zijn. „Wat willen jullie?“ zou zij vragen.

En dan zouden ze haar vertellen, dat ze door Holly uitgenodigd waren.

En Georgia zou vragen: „Maar waarvoor?“

„Wel,“ zouden al de kinderen antwoorden, „op het partijtje, dat U vanmiddag voor Holly geeft. Met twee soorten ijs.“

En Florence zou er nog aan toevoegen: „Ja, en U zou prachtige blauwe schoenen dragen en een mooie jurk in dezelfde kleur, zei Holly.“

En dan zou Georgia verontwaardigd zijn: „Er is geen partijtje. Holly heeft gelogen. Ik zou nooit mijn beste jurk aantrekken voor kinderen. Maak nu, dat jullie wegkomen, maar wees stil op de trap, want beneden wonen een paar oude mensen, die geen lawaai willen.“

Dan zouden zij elkaar aankijken en weten. En dan zouden zij weggaan. Haar zouden zij altijd haten en een leugenaar noemen en — oh, zij zouden nooit meer met haar willen knikkeren en spelen. En juffrouw Hawthorne zou haar misschien

naar het Hoofd sturen, dat was het ergste, wat je kon overkomen.

Maar in ieder geval zouden de kinderen Georgia hebben gezien. Dat was toch iets. Zij zouden weten dat Holly de liefste en mooiste stiefmoeder van de gehele wereld had. Het was natuurlijk niet mogelijk, maar stel je voor, dat Georgia om de een of andere reden haar mooiste jurk aanhad toen zij de deur opende voor de kinderen, en haar blauwe schoentjes, die zo precies bij de jurk pasten! Dan zouden zij iets gezien hebben!

—o—

Honderd of tweehonderd uren gingen voorbij en op de een of andere manier vond zij haar weg terug naar huis. De klok sloeg vijf uur. Nu zouden ze allemaal weg zijn. Het was nog niet helemaal donker en misschien kon zij stil als een muis naar binnen glippen. Als Georgia in de keuken was, zou het gemakkelijker zijn. Zij had er eerst aan gedacht niet meer naar huis terug te gaan, maar zij wist niet, waar zij anders heen moest. Misschien moest papa vanavond op kantoor blijven. Dat wenste ze tenminste vurig.

Haar hart klopte snel toen zij de trap beklom en haar knieën begonnen steeds meer te knikken. Misschien hadden de kinderen zoveel lawaai gemaakt, dat de Goulds hen zouden dwingen te gaan verhuizen en dat zou Georgia heel erg boos maken, want zij had papa eens verteld, hoeveel ze van deze woning hield. Boven aan de trap gekomen, leunde ze een ogenblik tegen de muur. Toen haalde ze diep adem, rechte haar kleine rug en liep recht op de deur toe en trad binnen.

En daar — zaten Katie en Sara en Florence en al de anderen — en speelden pandverbeuren! Zij stond daar maar en staarde naar hen. Zij besteedden niet veel aandacht aan haar, knikten maar even en lachten en bepaalden hun aandacht weer bij het spel. In een hoek van de bank zat meneer Gould en hij — stel je voor! — hij speelde mee.

„Waar ben je geweest?“ riep Florence vanaf haar plaats, een klein dik meisje in een gele jurk.

Holly likte haar lippen. „Ik — ik —“ En toen zag zij Georgia. Georgia leunde tegen de keukendeur en glimlachte naar haar. Georgia knipoogde.

„Zij had hem niet aan toen wij kwamen,“ vertelde Florence vergenoegd.

„De jurk, waarvan je vertelde, en de schoenen. Maar toen wij het haar vertelden, ging ze hem aantrekken. Ze zei, dat ze ons niet zo vroeg verwacht had.” Van onder haar oogharen zag Holly, dat Georgia haar mooiste jurk aan had en glinsterende oorbellen, en oh, wat was ze mooi!

Georgia zei: „Hallo, Holly. De boodschap heeft langer geduurd dan we dachten.”

Haar stem was zo warm en vriendelijk. Georgia kwam naar haar toe en sloeg haar arm om haar heen. „Julie moeten Holly even tijd geven,” zei ze, „om een andere jurk aan te trekken.”

Zij schonken evenwel geen aandacht aan haar, want meneer Gould was bezig luun een nieuw spelletje te leren.

„Je zou graag eens even uithuilen, niet kleintje?” zei Georgia. „Doe het maar niet. Want alles is nu goed en je moet erg gelukkig zijn, omdat ik het ben.”

En Holly zei: „Oh, Georgia”, en meer niet, want zij kon op het ogenblik heus niets anders zeggen, hoewel zij plotseling zo vreselijk gelukkig was.

„Kijk eens op het bed, lieverd,” wees Georgia. „Die maakte ik voor jou.”

Het was een witte jurk met strookjes en een fijn kanten kraagje.

Er was nu geen tijd te vragen hoe alles zo plotseling gekomen was. Het was zo, dat was voldoende. Het was heerlijk, zo heerlijk als de jonge hondjes, de zon en kerstmis.

—o—

Georgia praatte nu, terwijl zij Holly in haar jurk hielp. „Niet huilen. Er is geen reden om te huilen. Die was er eerst wel, maar nu niet meer. Zoals het vroeger was — och, ik zag het plotseling. Het was als een licht of iets dergelijks. Door wat zij zeiden. Zij vertelden mij alles, zie je? Al die lawaaierige, lieve jongens en meisjes — alles wat je mij had moeten zeggen, maar niet zei. Maar nu is alles goed. Ik deed deze jurk aan. Oh, lieverd!”

Holly zag in Georgia's ogen tranen schitteren.

„Zij dachten, dat wij het samen uitgedacht hadden. Ik heb je niet verraden, lieverd. Zij dachten, dat wij samen plannen gemaakt hadden, jij en ik. Dat doen we de volgende keer. Een groot feest, waarvan je zult genieten.” Zij begon Holly's haar te borstelen. „Het is zo mooi, je haar, kleintje. Ik maakte deze jurk gisteren voor je en vanmorgen werk-

te ik hem af. Dat was 'n goede gedachte, vind je niet? Hij past je goed. Je haat me niet, wel Holly?” Toen knielde ze, klemde Holly in haar armen en zei: „Jij pruilde niet. Ik pruilde en mokte en ik wist het niet. Nu weet ik het, lieveling.”

„Oh, nee,” zei Holly nu, haar armen vast om Georgia heen, „ik pruilde. Je bent liever dan feeën of sprookjesprinsessen en ik houd zoveel van je!”

Georgia richtte zich op. „Wij kunnen hier niet blijven. Wij moeten feest vieren. Ga mee naar de keuken.” Bij de deur draaide ze zich om. „Je kunt me beter Mama noemen,” zei ze.

„Zij denken toch al dat ik dat doe.”

„Dan is alles nu goed?”

„Oh ja!”

In de keuken was mevr. Gould bezig met een groot schort voor.

„Dag Holly,” zei ze. „Ben je verbaasd? Je Mama kwam naar beneden en vroeg mij en Pa op jouw feestje te komen.” Holly knikte, met grote ogen.

Bijna angstig keek ze toen naar de schalen, die mevr. Gould bezig was klaar te maken. Haar ogen schitterden. Rose ijs. Vruchtenijs. Chocoladecake. Rozijnen-cake. Hemeltje!

„Hoe wist U?” fluisterde ze, van ontzag vervuld.

Georgia lachte. „Zij vertelden het me nog voor ze zaten. Allemaal tegelijk in één adem. Ik belde en liet alles thuis brengen.”

Zij kon alleen maar steeds weer naar Mama kijken. Misschien haatte God haar (maar Georgia hield van haar, Georgia hield van haar!), omdat zij gelogen had, maar vanavond, wanneer zij haar avondgebed opzond, zou ze alles uitleggen. Er was nu werkelijk nog maar één leugen: die, welke zij juffrouw Hawthorne verteld had, en dat scheen nu niet meer zo heel erg. Al het andere was wáár. Het was toen wel niet zo geweest, maar nu was alles wáár. Het partijtje, de lekkernijen en mama's jurk. God moest met Mama alles zo hebben bewerkt, dat op de een of andere wijze alles goed gekomen was.

Mama duwde een stapel papieren servetten in haar handen. Mama zei: „Deel ze uit en zeg je vriendjes wat te kalmeren, want we gaan eten,” en toen boog ze zich over Holly en gaf haar vlug een warme kus, die op het puntje van haar neus terecht kwam!

—o—

DE ZUSTERS-HULPVERENIGING

Het is altijd prettig te kunnen prijzen. Daarom doet het ons zo veel genoegen vanaf deze plaats met lof te kunnen spreken over de leden der Nederlandse Zending, en in het bijzonder zr. A. Rommen van de gemeente Rotterdam Zuid. Zij gaat zo bescheiden en stil haar weg, maar nu zullen wij haar even voor het voetlicht laten treden, omdat zij ten volle de dankbare genegenheid van de leden der Nederlandse Zending heeft verdiend. In September 1946 gaf zr. Rommen gehoor aan een oproep, uitgezonden door de Zendingsautoriteiten, om te helpen bij het uitpakken en distribueren der welvaartgoederen, welke in die tijd naar Nederland gezonden werden om de heiligen hier van de noodzakelijke levensbehoeften te voorzien. Wie zal kunnen vergeten hoe welkom de gezonden voedsel- en kledingpakketten waren in de gezinnen? Wie was niet blij als de truck in aantocht was en het gerucht de ronde deed, dat weer een nieuwe uitdeling van voedsel en kleding

zou plaats hebben? Vele, vele gezinnen zijn door het uit Amerika gezonden voedsel weer op krachten gekomen na die vreselijke oorlog.

Zr. Rommen trok met Oud. en Zr. Stam, belast met de distributie der welvaartgoederen, lange tijd het land door om de distributie te regelen en te helpen bij de uitdeling. Later werkte zij in de grote opslagplaats te 's-Gravenhage. Iedere dag weer reisde zij van Rotterdam Zuid naar 's-Gravenhage, zonder ooit enige vergoeding voor reiskosten en dergelijke aan te nemen. In het magazijn was het 's winters verschrikkelijk koud, want gelegenheid om te stoken was er niet, er 's zomers drukkend warm. Zij werkte in koude en hitte, in stof en vuil, want de pakketten, die zowel oude als nieuwe kleding bevatten, waren door de lange reis vaak onherkenbaar vuil en stoffig geworden.

Februari 1949 kwamen de werkzaamheden in het magazijn ten einde. De aanvoer van nieuwe voorraden voedsel en kleding uit Amerika is gelukkig niet meer nodig. Nederland heeft zich in zoverre hersteld, dat men weer voldoende voedsel en kleding kan bekomen. En hoewel wij nimmer zullen vergeten, watonze zusters en broeders aan de overzijde der oceaan voor ons hebben gedaan, zijn wij o, zo dankbaar, nu zelf op onze beurt andere, minder bedeelde leden van Christus' Kerk te kunnen helpen met door ons, naar het gegeven goede voorbeeld, zelf verbouwde producten. Evenmin als wij de offers van de leden der Kerk in

Amerika kunnen vergeten, zullen wij de liefde en toewijding vergeten, waarmede zr. Rommen en haar medewerk(st)ers in de afgelopen jaren in de welvaartorganisatie gearbeid hebben.

—o—

Vervolgens willen wij een woord van dank richten aan de verschillende afdelingen der Zusters-Hulpvereniging in de Nederlandse Zending, die immer bereid waren in groepsverband naar het magazijn te komen om te helpen. Wij zijn getroffen door de bereidwilligheid, waarmede de meeste organisaties alle hun gegeven aanwijzingen en instructies opvolgen. Zo werd het op 6

Maart j.l. op Zondagavond uitgevoerde programma door vele organisaties afgewerkt, zoals wij dat gaarne zien. Zusters, zonder twijfel zult U gezegend worden in Uw werk en Uw leven, indien U stipt de aanwijzingen van Uw Hoofdbestuur nakomt. Het is goed acht te geven op alle instructies, welke gij van het Hoofdbestuur ontvangt, want alle programma's en instructies zijn samengesteld door vrouwen met een langdurige ervaring, die geleid worden door Gods Geest. Ook U zult Gods Geest gevoelen, wanneer gij U er toe zet Uw plicht nauwkeurig te volbrengen. Over het algemeen kunnen wij

tevreden zijn over onze bijeenkomsten, doch dit is geen reden er niet steeds naar te streven onze organisatie te vervolmaken. Laat ons te samen de Z.H.V. in de Nederlandse Zending groot maken en dit kan door stipte gehoorzaamheid.

De Dordtse Z.H.V., een der organisaties, die stipt de door het Hoofdbestuur gegeven instructies opvolgen.

—o—

(Vervolg van blz. 143) „WIJ GELOVEN”.

Kortgeleden verkregen de Jehova's Getuigen eveneens grote bekendheid door hun weigering voor de vlag te salueren of trouw te zweren aan hun land.

De Schriften erkennen burgerlijke macht. De secten, die zich vastklemmen aan deze uitersten met betrekking tot de militaire dienst of steun aan de regering, hebben gewoonlijk hun overtuiging gebaseerd op bepaalde teksten, zonder zich te realiseren, dat er andere teksten bestaan, die met even grote zekerheid een

tegengesteld standpunt openbaren. Bovendien klemmen zij zich vaak vast aan slechts enkele teksten, met volkomen voorbijzien van het feit, dat hun standpunt, indien het werd nagekomen door alle bewoners van een bepaald land, zou leiden tot een scheuring van of onderwerping door andere naties, die dit standpunt niet huldigen. Bij verschillende gelegenheden zeide Jezus — en vaak ook bracht Hij Zijn bedoeling door daden tot uiting — dat het niet in Zijn bedoeling lag aan te zetten tot vernietiging

van de bestaande regering, noch kwam Hij in opstand tegen de verplichtingen, Hem door de burgermaatschappij opgelegd. Toen men Hem naderde om de belasting te innen, die het Joodse bestuur eiste van alle onderdanen voor het onderhoud van de tempel, toonde Hij duidelijk de billijkheid van deze heffing niet te kunnen zien, doch Hij kwam er niet tegen in opstand. Mattheus zegt ons:

„En als zij te Kapernaüm ingekomen waren, gingen tot Petrus die de didrachmen ontvingen, en zeiden: Uwe meester, betaalt Hij de didrachmen niet? Hij zeide: Ja. En toen hij in huis gekomen was, voorkwam hem Jezus, zeggende: Wat dunkt u, Simon, de koningen der aarde van wie nemen zij tollen of schatting, van hunne zonen, of van de vreemden? Petrus zeide tot Hem: Van de vreemden. Jezus zeide tot hem: Zoo zijn dan de zonen vrij. Maar opdat wij hun geenen aanstoot geven, ga heen naar de zee, werp den angel uit, en den eersten visch die opkomt, neem, en zijnen mond geopend hebbende, zult gij eenen stater vinden; neem dien, en geef hem aan hen voor Mij en u.”

Matt. 17 : 24-27.

Bij een volgende gelegenheid smeedden de Farizeërs het plan Jezus te verstrikken in een vraag van politieke strekking, hopende dat het antwoord hun de kans zou geven Hem aan de Romeinse overheid uit te leveren. Het verslag zegt:

„Toen gingen de Farizeëen heen, en hielden te zamen raad, hoe zij Hem verstrikken zouden in Zijne rede. En zij zonden uit tot Hem hunne discipelen, met de Herodianen, zeggende: Meester, wij weten, dat Gij waarachtig zijt en de weg Gods in der waarheid leert, en naar niemand vraagt; want Gij ziet den persoon des menschen niet aan; zeg ons dan: wat dunkt U? Is het geoorloofd, den keizer schatting te geven of niet?

Maar Jezus, bekennende hunne boosheid, zeide: Gij geeft den, wat verzoekt gij Mij? Toont Mij den schattingspenning. En Hij zeide tot hen: Wiens is dit beeld en het opschrift? Zij zeiden tot Hem: Des keizers. Toen zeide Hij tot hen: Geeft dan den keizer, wat des keizers is, en Gode, dat Gods is.”

Matt. 22 : 15-21.

Toen de Apostel Paulus zijn brief aan de Heiligen te Rome schreef, drong hij er in krachtige bewoordingen op aan, dat zij de burgerlijke autoriteiten zouden gehoorzamen. Hij geloofde, dat de vrijheid, vrede en orde, die het de Christenen mogelijk maakten hun godsdienst uit te leven, het gevolg waren van de door het Romeinse Rijk ingestelde wetten. Aan dit grote rijk was het eveneens te danken, dat het zendingswerk der Christenen met zoveel succes in alle delen der wereld kon worden doorgevoerd. Hij beschouwde de burgerlijke regering als een onmiddellijk uitvoerend van God's invloed op het leven der mensen en hij noemde de regerende ambtenaren God's dienaren of agenten, die aangesteld werden om de bewoners der aarde wél te doen. Let op zijn woorden:

„Alle ziel zij den machten, over haar gesteld, onderworpen; want er is geene macht dan van God, en de machten, die er zijn, die zijn van God geordineerd. Alzoo dat die zich tegen de macht stelt, de ordinantie van God wederstaat; en die ze wederstaan, zullen over zichzelf een oordeel halen. Want de oversten zijn niet tot eene vreeze den goeden werker, maar den kwaden. Wilt gij nu de macht niet vreeze, doe het goede, en gij zult lof van haar hebben; Want zij is Gods dienaars, u ten goede. Maar indien gij kwaad doet, zoo vrees; want zij draagt het zwaard niet te vergeefs, want zij is Gods dienaars, een wreester tot straf dengene, die kwaad doet. Daarom is het noodig onderworpen te zijn, niet alleen om der straffe, maar ook om des gewetens wil. Want daarom betaalt gij ook schattingen; want zij zijn dienaars van God, in ditzelve geduriglijk bezig zijnde. Zoo geeft dan een iegelijk, wat gij schuldig zijt: schatting, dien gij de schatting, tol, dien gij den tol, vreeze, dien gij de vreeze, eer, dien gij de eer schuldig zijt.”

Rom. 13 : 1-7.

Bij andere gelegenheden leerde Paulus, dat Christenen getrouwe onderdanen hunner regering moeten zijn en gehoorzaamheid moeten betonen aan vorsten (Titus 3 : 1) en moeten bidden voor regeerders (I Tim. 2 : 1-3). Petrus deelde dezelfde inzichten ten opzichte van dergelijke zaken. Hij gebiedde zijn Christenen de wetten van het land te gehoor-

zamen, opdat zij daardoor ook God zouden kunnen gehoorzamen.

„Zijt dan alle menselijke ordening onderdanig, om des Heeren wil; hetzij den koning, als de opperste macht hebbende; Hetzij den stadhouder, als die van hem gezonden worden, tot straf wel der kwaaddoeners, maar tot prijs dergenen, die goed doen. Want alzoo is het de wil van God, dat gij, weldoende, den mond stopt aan de onwetendheid der dwaze menschen; Als vrijen, en niet de vrijheid hebbende als een deksel der boosheid, maar als dienstknechten van God. Eert een iegelijk; hebt de broederschap lief; vreest God, eert den koning.”

I Petrus 2 : 13-17.

De burgerlijke regering gezien in het licht van hedendaagse openbaring.

In deze bedeling heeft de Here Zijn wil aan de Kerk geopenbaard, verklarende dat het onze plicht is de wetten der regeringen te gehoorzamen, zolang wij onder die wetten leven. Hij zeide:

„Laat niemand de wetten des lands overtreden, want die de wetten van God onderhoudt, heeft niet noodig de wetten des lands te overtreden. Daarom, weest de heerschende machten onderdanig, totdat Hij regeert wiens recht het is te regeren en al Zijne vijanden onder Zijne voeten onderwerpt.”

L. & V., afd. 58 : 21, 22.

In deze uitspraak wordt zeer nadrukkelijk verklaard, dat gehoorzaamheid geboden is, zelfs al zouden er conflicten rijzen tussen de wetten des lands en de Kerk, totdat Christus zelf zal komen om Zijn bestuur te vestigen.

In een volgende openbaring gebood de Here nogmaals Zijn volk de wetten te gehoorzamen, welke door het land zijn ingevoerd.

„En nu, voorwaar zeg Ik u aangaande de wetten des lands, het is Mijn wil dat Mijn volk al de dingen, welke Ik hen ook gebied, in acht zoude nemen; En die wet des lands welke volgens de grondwet is, dewelke dat grondbeginsel van vrijheid in het handhaven van rechten en voorrechten ondersteunt behoort tot alle menschenkinderen, en is voor Mij rechtvaardig; Daarom, Ik, de

Heere, rechtvaardig u, en uwe broeders van Mijne Kerk, in het begunstigen van die wet, volgens welke de grondwet des lands is; En alzoo aangaande de wetten der menschen, wat ook meer of minder dan deze is, komt van het kwade. Ik, de Heere God, maak u vrij, daarom zijt gij inderdaad vrij; en de wet maakt u eveneens vrij; Niettemin, wanneer de goddeloozen regeren dan treurt het volk; Daarom moet er ijverig naar oprechte en wijze mannen gezocht worden; en gij moet acht geven goede en wijze mannen te steunen; anderszins wat ook minder dan dit is komt van het kwade.”

L. & V., afd. 98 : 4-10.

Deze openbaringen brachten de Kerk er toe in 1835 de volgende verklaring af te leggen van het standpunt, dat alle Heiligen der Laatste Dagen behoren in te nemen ten opzichte van de burgerlijke regering:

„Wij gelooven dat landsregeringen door God ingesteld worden voor het nut der menschen, en dat Hij de menschen voor hunne handelingen met betrekking tot dezelve verantwoordelijk houdt, hetzij in het maken van wetten of het toepassen derzelve, voor het welzijn en de veiligheid der maatschappij. Wij gelooven dat geen regering in vrede kan bestaan, tenzij zulke wetten ontworpen zijn en onschendbaar gehouden worden, zoodat aan elk persoon de vrije uitoefening zijns gewetens, het recht en bestuur van eigendom, en de bescherming van het leven verzekerd is. Wij gelooven dat alle regeringen noodzakelijkerwijze burgerlijke beambten en overheidspersonen behoeven, ten einde de wetten derzelve te handhaven, en dat naar dezulken, die de wetten in gelijkheid en gerechtigheid willen bedienen, gezocht en zij ondersteund zouden worden door de stem des volks (indien een republiek), of den wil van den vorst. Wij gelooven dat de godsdienst van God ingesteld is, en dat de menschen Hem, en Hem alleen verantwoordelijk zijn, voor het uitoefenen van denzelve, tenzij hunne godsdienstige denkbeelden hen aansporen inbreuk te maken op de rechten en vrijheden van anderen; doch wij gelooven niet dat de menselijke wet het recht heeft zich te bemoeien in het voor-

schrijven van regelen van aanbidding en zodoende het geweten der menschen te binden, noch vormen van openbare of persoonlijke toewijding voor te schrijven; dat de burgerlijke overheid misdaad zou tegen gaan, doch nimmer het geweten beheerschen; de schuldigen zouden straffen, doch nimmer de vrijheid der ziel onderdrukken. Wij gelooven dat alle menschen verplicht zijn de onderscheidene regeeringen waarin zij wonen, te ondersteunen en handhaven, terwijl zij in hunne onafscheidelijke en onvervreembare rechten door de wetten zulker regeeringen beschermd worden; en dat opstand en oproer voor een ieder aldus beschermd burger onbetamelijk zijn en daarom gestraft zouden worden, en dat alle regeeringen een recht hebben zulke wetten vast te stellen als volgens hun oordeel het beste berekend zijn het algemeene belang te verzekeren, houdende echter tezelfder tijd de vrijheid van het geweten heilig.”

L. & V., afd. 134 : 1-5.

Deze aanhalingen wijzen uit, dat geen Heilige der Laatste Dagen het recht heeft de burgerlijke wet te veronachtzamen, zich van stemming te onthouden, bezwaren te opperen tegen dienstnemen

bij regeringsinstanties, zich te onttrekken aan het betalen van belasting of te weigeren zijn militaire dienstplicht waar te nemen op grond van zijn godsdienst.

De jonge man, waarover wij in de aanvang van dit artikel spraken, had zijn verzoek ingediend op grond van zijn godsdienstige overtuiging. De betreffende ambtenaar kende de leerstellingen van de Heiligen der Laatste Dagen beter dan hij zelf, daarom deelde hij hem rustig mede, dat zijn verzoek alle grond miste. Welke bezwaren hij ook mocht hebben tegen de militaire dienstplicht, hij moest deze aan zijn persoonlijke gevoelens toeschrijven en niet aan de leerstellingen der Kerk. De Kerk verwacht, dat haar leden getrouwe onderdanen zijn van de regering, waaronder zij leven. De zaak des Heren wordt niet voort geholpen door anarchie of opstand tegen de op vrede gerichte gouvernementinstellingen, die aan allen, die de wetten gehoorzamen, bescherming en vrijheid beloven. De burgerlijke regering is het beste orgaan, dat wij moeten handhaven tot God's wil op aarde zal worden volbracht, zoals in de hemel het geval is.

De Heiligen der Laatste Dagen verklaren met recht: „Wij geloven gehoorzaam te moeten zijn aan koningen, presidenten, heersers en vorsten, in het gehoorzamen, eren en onderhouden der wetten.”

Gebeurtenissen in de Zending

Conferentie te Groningen.

De op 9 en 10 April j.l. te Groningen gehouden conferentie werd op de gebruikelijke wijze geopend met een gevarieerd programma op Zaterdagavond.

Des Zondags ving de conferentie aan met een bijeenkomst van de Priesterschapdragers onder leiding van Oud. Arie van Tielen, raadgever in het Priesterschapshoofdbestuur.

Om 10 uur v.m. werd een openbare dienst gehouden, waarin het woord gevoerd werd door de ouderlingen: Dean C. Odenwalder; Clyde K. Rudd; William H. Davis en Herman Uffens.

Onmiddellijk op deze vergadering aansluitend werd een doopdienst gehouden, gepresideerd door Zendingspresident Oud. Cornelius Zappey.

In de avonddienst, welke om 5 uur aanvang, werd gesproken door: br. Henderi-

kus v. d. Veen; Oud. Paul D. Levie; Oud. Bowe de Vries en President Cornelius Zappey.

De openbare diensten werden opgeleusterd door de prachtige zang van het Groningse zangkoor.

Al met al een conferentie, die een blijvende indruk heeft achtergelaten.

Conferentie te Apeldoorn.

Op 8 Mei j.l. werd te Apeldoorn de districtsconferentie gehouden. In de morgenvergadering werden de aanwezigen toegesproken door: Oud. William Hubert; Oud. Merrill Shupe; Zuster Adriana M. Zappey; br. Willem Meesters. Tijdens deze dienst bood men zr. Zappey en alle aanwezige moeders een bloemenhulde aan.

Hierna volgde de bijeenkomst der Priesterschapdragers, welke geleid werd door

de President van 't Priesterschapsbestuur Oud. Arie D. Jongkees.

In de avonddienst voerden het woord de ouderlingen Albert Noorda; Ronald Poelman; Ralph Steenblik; Merrill Shupe; Paul D. Levie en President Cornelius Zappey.

Deze vergaderingen werden opgeluisterd met zang en declamatie.

Doopdiensten.

Op 10 April j.l. werden te Groningen de navolgende personen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Elisabeth Wenning; Tieke v. d. Tuin-Gall; Hendrik A. v. d. Tuin; Jan G. Schaap en Pietertje Tj. Schaap-Meyer uit de gemeente Leeuwarden. Henderikus van der Veen; Alfredina A. N. L. van der Veen-Redeker Bisdom; Jacob H. van der Veen; Grietje van Delden uit de gemeente Groningen.

Op 13 April j.l. werden te Amsterdam gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Anna C. Prins uit de gemeente den Helder; Albertus Straatman; Doortje Mathijssen-IJzendoorn; Bartholomea M. C. Klaassen Bos-van Noord en Jan Blankman uit de gemeente Amsterdam.

Op 24 April j.l. werden te Apeldoorn gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Lambertus Vredeveld uit de gemeente Almelo en Johannes W. Kuipers uit de gemeente Hengelo; Willy P. Simon; Johannes H. Kaleveld en Jannetje Kaleveld-Pot uit de gemeente Apeldoorn.

Op dezelfde datum werden te Groningen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Alrich Staker en Geertruida Staker-Brul uit de gemeente Winschoten en Clasina Chr. Carmiggelt uit de gemeente Assen. Te Utrecht werden op 1 Mei j.l. gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Josephus P. F. M. Jansen en Josephine J. C. Jansen-Bohnen.

Ingezegend.

Op 3 April j.l. werd te 's-Gravenhage ingezegend: Moroni de Wolf, dochter van Jan de Wolf en Maria Mooy.

Op dezelfde datum werden te Rotterdam Noord ingezegend: Cornelius A. v. Kempen, zoon van Nicolaas v. Kempen en Elizabeth J. C. Weekhout; Francois A. Rook, zoon van Albertus Rook en Angelina Barten; Adriana B. Tuk, dochter van Willem Tuk en Lijntje v. d. Grond. Te Amsterdam werd op die datum ingezegend: Hendrik Joh. Bakker, zoon van Simon J. H. Bakker en Antonia J. Hogendijk.

Op 10 April j.l. werden te Groningen ingezegend: Carolina Johanna Nicoline en Ilbine Anneke Eleonora v. d. Veen, dochtertjes van Henderikus v. d. Veen en Alfredina A. N. L. Redeker-Bisdom; Jack Schaap, zoon van Jan G. Schaap en Pietertje Meyer.

Op 24 April j.l. werden te Groningen ingezegend: Hillegonda Frederika Josephina Staker, dochter van Alrich Staker en Geertruida Brul; Fokko, Eppe Egbert en Engeltje Jacob Smit, zoons van Jacob Smit en Engeltje Post.

Op 1 Mei j.l. werd te Gouda ingezegend: Ton van Vliet, zoon van Frans A. van Vliet en Martina Visser, terwijl te 's-Gravenhage werd ingezegend: Hermanus J. Kom, zoon van Leendert Kom en Margrietha Nieuwland.

Op 8 Mei j.l. werd te Leeuwarden ingezegend: Anna Visser, dochter van Egbert Visser en Fraukje Brinksma.

Geordend.

Op 1 April j.l. werd te Deventer Willem J. Meister Sr. tot Leraar geordend.

Op 3 April j.l. werd te Arnhem Hendrikus B. van Grol tot Ouderling geordend, terwijl Hendrik Flink tot Leraar werd geordend.

Op dezelfde datum werden te Amsterdam Paulus Niesen en Jacob S. Schot tot Leraar geordend. Johan W. P. Hamel Jr. en Joan J. Hille werden tot Diaken geordend.

Te Eindhoven werd op die datum Friedrich C. R. P. Panstingl tot Diaken geordend.

Op 17 April j.l. werd te Amsterdam Willem F. Mooy tot Leraar geordend.

Op 24 April j.l. werd te Rotterdam Zuid Arie Kerpershoek tot Leraar geordend. Te Haarlem werden op die datum tot Diaken geordend: Cornelis J. Spronk en Johannes M. Spronk.

Op 1 Mei j.l. werd te Almelo Milford L. van Weerd tot Leraar geordend en Karel G. van Weerd tot Diaken.

Gehuwd.

Op 29 Maart j.l. werd het huwelijk voltrokken van Gerrit van der Wouden en Johanna A. Kilsdonk.

Op 5 April j.l. werd het huwelijk voltrokken van Jacobus E. van Zuylen en Ida Kuin.

Beide paren behoren tot de Amsterdamse gemeente. Wij wensen hun veel geluk en voorspoed op hun verdere levensweg.

Dertig jaar gehuwd.

Op 17 April j.l. herdachten br. en zr. H. Koning-v. d. Velde de dag, waarop zij voor dertig jaar in het huwelijk traden. Wij wensden dit echtpaar alsnog van harte geluk met deze voor hen zo heuglijke gebeurtenis.

Overleden.

Op 30 Maart j.l. overleed te 's-Gravenhage op ruim acht en zeventigjarige leeftijd Cornelis Jacobus Vermeulen.

Op 10 April j.l. overleed te Rotterdam Zuid Barbara van Leyden op de leeftijd van vier en vijftig jaar. Zr. van Leyden werd in 1945 gedoopt en heeft sindsdien getrouw haar kerkelijke plichten volbracht, evenals br. Vermeulen.

Op 29 April j.l. overleed te Schiedam Prieter Geert de Groot op de leeftijd van ruim 71 jaar. Het heengaan van br. de Groot betekent een groot verlies voor de Schiedamse gemeente, want iedere Zondag bezocht hij getrouw de Zondagsschool en avondvergadering. Moge God de nabestaanden van deze zuster en broeders de kracht geven hun verlies te dragen.

Wijzigingen in besturen.

Op 5 Maart j.l. werd eervol van haar ambt als eerste raadgeefster in het J.V.O.O.V.-Hoofdbestuur der Zending ontslagen zr. Hanna M. Vlam-Gysler, met een woord van dank en waardering voor het vele werk, verricht in het belang der Jonge Vrouwen Onderlinge Ontwikkelingsvereniging en andere onderorganisaties der Kerk in de Zending.

Op 15 April j.l. werd eveneens eervol van haar ambt als Presidente der J.V.O.O.V. in de Zending ontslagen zr. Tine C. Hartman-Spaans, terwijl zr. Anny Hartman eervol ontslag werd verleend als secretaresse in genoemd bestuur. Zr. Hartman heeft zich jarenlang met hart en ziel aan het werk der J.V.O.O.V. gegeven. Zij was de eerste Bijhoudster in de Zending en tevens eerste Presidente van de J.V.O.O.V. in Nederland. Door haar nimmer aflatende ijver en geestdrift is de O.O.V. geworden wat zij nu is. Wij kunnen zowel zr. Hartman als zr. Vlam slechts node missen in de Zending, doch wensden beide zusters niettemin veel geluk en voorspoed in het nieuwe vaderland.

Op 15 April j.l. werd Oud. Egbert van Komen wegens vertrek naar Amerika eveneens eervol ontslag verleend als President der J.M.O.O.V. in Nederland. Ook Oud. v. Komen zullen wij missen, omdat hij in de korte tijd van zijn presidentschap veel werk voor de J.M.O.O.V. heeft gedaan.

Op 28 April j.l. werd zr. Geertruida M. Otto-Buddingh aangesteld als Presidente der J.V.O.O.V., met zr. Elisabeth Lining-Tau als raadgeefster. Beide zusters zijn te Amsterdam woonachtig. De namen van de overige leden van het nieuwe Hoofdbestuur der J.V.O.O.V. zullen later worden bekend gemaakt.

Als President van de J.M.O.O.V. in Nederland werd aangesteld Petrus J. Kruse, met Cornelius Th. Rossaert als eerste, Theodorus Leeman als tweede raadgever en Albertus van Dijk als secretaris.

Op 15 April j.l. werd als lid van het muziekcomité in de Zending ontslagen zr. Hendrika C. Bakker-Hartman, met een woord van dank en waardering voor het door haar gepresteerde werk in het belang van onze kerkmuziek.

Aankomst en verplaatsing van zendelingen.

Op 13 April j.l. werden de navolgende overplaatsingen bekend gemaakt: Leroy N. Barker van Utrecht naar Gent, België; Floyd C. Hase van Hengelo naar Amsterdam; James M. Duffin van Gent in België naar Brugge; Robert W. Timmerman van Amsterdam naar Utrecht; Fred Schouten van Brugge, België, naar Almelo (als gemeentepresident); Alton E. Larsen van Apeldoorn naar Utrecht; Benjamin Reed van Delft naar Arnhem; Ben R. Heywood van Arnhem naar Alpen a.d. Rijn; Clifford C. Sorensen van Utrecht naar Delft; Peter van Oostendorp van Almelo naar 's-Gravenhage; Richard L. Finlinson van Alphen a.d. Rijn naar Hengelo (als gemeentepresident).

Op 2 Mei werden nog enige overplaatsingen bekend gemaakt: Theo K. Hollie van Alkmaar naar 's-Gravenhage; Curt R. Woller van 's-Gravenhage naar Amsterdam.

Op dezelfde datum kwamen zes nieuwe zendelingen in Nederland aan om hier een zending te vervullen. Hier volgen hun namen en de plaatsen, waar zij hun arbeid hebben aangevangen:

Marcinus W. van Seters en Eva A. van Seters te Zutphen; Thomas V. Rasmussen te Rotterdam Zuid; Harry H. Trice te Amsterdam; Gastin J. Garlik te Alkmaar en Theodore A. Miller Jr. te Winshoten.

Op 12 Mei j.l. werden de navolgende overplaatsingen bekend gemaakt: Wallace D. Hart van Rotterdam Noord naar Delft (als gem. president); Samuel K. Bacon van Arnhem naar Gent, België; Robert H. de Boer van Zutphen naar Schiedam (als gem. president); Stuart S. Zaugg van 's-Gravenhage naar Rotterdam Zuid; Gene K. Edvalson van 's-Gravenhage naar Rotterdam Zuid; Ray V. Zobrist van Rotterdam Zuid naar Leiden (als gem. president); Donald J. Bell van Groningen naar Voorburg (als gem. president); Norman Wade van Hilversum naar Haarlem (als gem. president); Albert S. Noorda van Deventer naar Hilversum (als gem. president); Glenn C. Hiatt van Gent, België, naar Deventer (als gem. president); Elzo Jr. Maathuis van Groningen naar Zutphen; Stephen P. Meyer van Dordrecht naar Rotterdam Zuid (als gem. president); Cornelius van Rij van Rotterdam Zuid naar Arnhem (als districts-president); William Hofmann van Dordrecht naar Rotterdam Noord; Ralph H. Steenblik van Zwolle naar Dordrecht; Joseph Steenblik van Delft naar Dordrecht (als gem. president); Leroy Spackman van Antwerpen, België, naar Zwolle (als gem. president).

Zending beëindigd.

Op 15 April j.l. werden ervol van hun zending in Nederland ontslagen Herman Uffens en Beatrice Uffens.

Oud. Uffens kwam op 9 November 1946 in Nederland aan, waar hij zijn arbeid aanving in Haarlem. Vandaar werd hij overgeplaatst naar Utrecht als districts-president. Later presideerde hij over het Groningse district en ten slotte het Amsterdamse district.

Zr. Uffens kwam in Nederland aan op 10 November 1947, waar zij zich bij haar echtgenoot in Groningen voegde. Oud. en zr. Uffens waren in Nederland zeer geliefd, zowel bij zendelingen als leden en vrienden. Vol ijver hebben zij het Evangelie gepredikt aan allen, die onder hun gehoor kwamen. Met leedwezen nemen wij afscheid van dit goede echtpaar, hun Gods beste zegen toewensend in komende jaren. Wij zullen nog lang met liefde en vriendschap aan hen denken.

Vertrokken.

Op 15 April j.l. vertrokken weer heel wat heiligen naar Zion, om zich daar te vestigen en in het werk des Heren op te gaan. Door het grote aantal zijn wij genoodzaakt ons te beperken tot het vermelden der namen, hoewel allen getrouwe leden zijn en in hun gemeente en de Zending zeer zeker gemist zullen worden. Wij beginnen met Amsterdam. Uit deze gemeente vertrokken:

Gerardus J. van Aalst; Marijtte van Aalst-van Beekum; Aukje C. van Aalst. Janneke Kersbergen-Scheer; Erica C., Paulina M. M. en Sjoukje J. M. van Kersbergen.

Johan G. van Maare; Cornelia C. van Maare-Meesters.

Ida C. Tielenburg.

Uit de gemeente Arnhem:

Albert v. d. Meiden; Cecilia A. v. d. Meiden-Gorsselink; Albert J. L. v. d. Meiden.

Elizabeth M. Driest-Woud.

Adrianus van Ekelenburg; Sebilla M. van Ekelenburg.

Uit de gemeente Gouda:

Philippus Dijkman; Lijsje Dijkman-Hofman; Johanna W. en Jannie C. Dijkman.

Geertruida C. van Kwawegen.

Uit de gemeente Haarlem:

Reinold C. Klijn; Arendje C. Klijn-Assenberg; Magdalena P. J. en Jelly E. Th. Klijn.

Egbert van Komen; Maria C. van Komen-van Maare; Bert P. G., George J. W., Maria C. C., en Robert H. A. van Komen.

Uit de gemeente Den Helder:

Pieter Prins; Jantje Prins-Dijkstra; Johannes M., Anna C. en Bouwina A. Prins.

Nicolaas D. Snel; Cornelia Snel-Rietkerk; Nicolaas D., Helen C. en Celia Snel.

Uit de gemeente Rotterdam Zuid:
William J. Breeman en Elizabeth Breeman-van Vliet.

Uit de gemeente Rotterdam Noord:
S. Wilhelmina Spijker.
Nicolaas de Jonge; Elisabeth H. de Jonge-
de Wit; Elisabeth H. en Nicolaas de
Jonge.

Uit de gemeente Utrecht:
Willem O. de Juncker; Theodora W.
de Juncker-Wiltink; Theodora W. de
Juncker.

Uit de gemeente Voorburg:
Johannes M. Bakker en Hendrika C.
Bakker-Hartman.
Trijntje C. Hartman-Spaans; Anny W.
Hartman.
Adrianus Roelofs; Hendrina A. Roelofs-
Pruissen; Judith S. Roelofs.

Uit de gemeente Zeist:
Karel P. A. Garrelds en Adriana Garrelds-Ras.

Op 22 April j.l. vertrokken uit de gemeente Dordrecht naar Amerika:

Jacob v. d. Waal; Suzanna v. d. Waal-
Visser; Adriana, Christina J. en Gerrit
v. d. Waal.

Speciale gebeurtenissen.

Deze keer zijn er heel wat „gebeurtenissen” te vermelden, daarom geven wij nu onmiddellijk het woord aan onze medewerk(st)ers:

Op 18 April j.l., dus op tweede Paasdag, vond te Amsterdam weer eens een ontmoeting plaats tussen de tafeltennisploegen van Rotterdam en de hoofdstad des lands. De Rotterdammers, die de gasten waren van de Amsterdamse tennissers, werden op allerhartelijkste wijze onthaald. De uitslag der wedstrijd was 5—5.

Op 23 April j.l. organiseerde de Zondagsschool een toneelavond, teneinde de kas te verstevigen. Een tweede avond volgt nog, want Amsterdam heeft grootse plannen!

Te Dordrecht is op 12 April j.l. het Goud en Groenfeest der O.O.V. op luisterrijke wijze gevierd. De ongeveer 70 bezoekers werd een diner aangeboden, dat in alle opzichten „af” was. Er is zelfs een verslagje van in de courant verschenen.

Weet U wel, dat onze Dordtenaren zeer actief zijn? Zij streven er naar door middel van de pers de leer van Christus' Kerk onder de mensen te brengen. Reeds

verschenen verscheidene artikelen in de Dordtse Courant, waarin het doel en streven van de Heiligen der Laatste Dagen werd uiteen gezet. Dit is zeer zeker een voorbeeld, dat navolging verdient. Probeert contact te krijgen met Uw plaatselijke dagbladen, broeders en zusters, en tracht op deze wijze Uw medemens meer kennis te verschaffen betreffende de boodschap van leven en zaligheid, die ons allen zo dierbaar is. Gaarne horen wij van Uw pogingen en wensen U veel succes.

De Haagse O.O.V. maakte op de tweede Paasdag een uitstapje naar Meyendal. Er werd genoten van het prachtige weer, het natuurschoon en het spel in de open lucht, 's Avonds keerde men moe, doch voldaan huiswaarts.

Ook Haarlem is een gemeente, die menig actief lid telt. Op goede Vrijdag hield daar de Genealogische Vereniging een speciale dienst ter herdenking van de kruisiging. Een vergadering, die de leden iets te denken gaf en ernstig stemde.

Op de tweede Paasdag maakte ook hier de O.O.V. een uitstapje en wel naar Volendam en Marken. Natuurlijk was ook dit uitstapje een succes!

Uit Den Helder ontvingen wij nog een berichtje, dat wij U niet willen onthouden, hoewel het tamelijk laat is. Op 26 Maart j.l. bood de Helderse gemeente namelijk twee families, die naar Amerika zouden vertrekken, een gezellige avond aan. De families Prins en Snel hebben veel voor de gemeente gedaan en deze avond kwam de dankbaarheid der leden tot uiting.

Op 11 Maart j.l. bood de Utrechtse gemeente de Priesterschapdragers en hun echtgenoten een gezellige avond aan, waarop enige films werden vertoond. Er werd gesmuld van de aangeboden lekkernijen.

Ook Utrecht trok er op de tweede Paasdag op uit. De O.O.V.-leden maakten per autobus een tocht naar de bollenvelden, Zandvoort en Schiphol. Jammer, dat de dag zo vlug voorbij was, vonden alle leden. Een teken, dat geen hunner zich verveeld had!

Wat komt:

29 Mei: Districtsconferentie te Antwerpen (Zie blz. 139).

31 Mei: Z.H.V.-districtsconferentie om 2 uur n.m. aan de Griffstraat te Apeldoorn.

4 en 5 Juni: Districtsconferentie te Utrecht (Zie blz. 139).